

Bláznovství může potkat každého z nás, velké procento lidí někdy musí vyhledat pomoc psychiatra či psychologa. Někdo „jenom“ neuneset těžkou životní situaci, mnohý onemocní schizofrenií, která má mnoho forem - může žít ve světě plném hlasů a stínů, uzavírat se sám do sebe, cítit se synem Božím, trpět tím, že je přesvědčen, že jej kdekdo pomlouvá s že jsou všichni spolčeni proti němu. Jiný má problémy s epilepsií, další zas nemá předpoklady být komukoliv, natož sám sobě prospěšný, následující nesnáší svůj život a sebe samého.

Ponechám na úsudku čtenáře, zda bude celý tento příběh brát jako celý smyšlený a jakákoliv podobnost fiktivních postav s někým potom může vypadat coby čistě náhodná, či zda jej bude vnímat jako občasnou fikci pospojovanou koláž dvougeneračních zážitků mých a vzpomínek člověka, s nímž jsem sepejal pevným krevním poutem, které mi dává vcítit se do dob, které jsem nikdy nepoznal jinak, než z jeho vyprávění.

I. Události prvních měsíců

Vždycky jsem byl obyčejný člověk, mnoho věcí mne v životě nezajímalo, mnoho mne jich bavilo, někdy mi život přišel nudný a truchlivý, jindy zas veselý a radostný. Byly okamžiky, kdy bych nejradši neexistoval, a naskytly se naopak i příležitosti, kdy jsem byl přímo neskutečně rád, že žiji. Dokázal jsem s ostatními sdílet radost a nečinilo mi problémy těšit se i ze svého úspěchu, když jsem kupříkladu jako spisovatel-amatér uspěl v nějaké literární soutěži. Dokázal jsem pociťovat opravdovou lásku i nesmiřitelnou nenávisť, které mne střídavě obklopovaly. Bydlel jsem tenkrát v činžovním domě na vltavském nábřeží poblíž Mánesu a za sousedy jsem měl skutečně podivné lidi, vždy jsem si o nich myslel, že jsou to blázni, avšak tento pohled brzy dostal jiný úhel a mé opovržení značně trhlino. Kupříkladu přímo na mém poschodí bydlel mladý muž, který byl strašně zženštilý, stále si myl ruce, a když jsem ho třeba pozval na chatu na oslavu svých narozenin, tak se odtahoval od ohně, neboť by mohl načichnout kouřem, a to mu vadilo a bylo nesnesitelné. Když jsem pak před něj položil grilované stehno, on je nevzal do ruky, aby ho obral, ale zvláštním píchákem vydobyl všechno maso i z těžko dostupných míst. Pohyby jeho se podobaly zženštilým gestům vyhlášeného buzeranta Mácy, chlápka, který sice měl pro zdání neodlišnosti dokonce i manželku a děti, ale jeho orientace byla jednoznačně homosexuální. Mnohdy byl spatřen v potmělém průjezdu ve vášnivém objetí s milencem, dokonce byl několikrát ve věci zhýralého a vlasti nebezpečného chování vyšetřován bezpečností. Můj soused tyto spády snad neměl, ale jeho pohyby a mluva mi ho v mnohém připomínaly. Zato jeho manželka byla pravý opak svého muže. Ta chodila v umaštěných montérkách, holdovala pivu a neopovrhla ani kořalou, když jí byla nabídnuta. Dělal v domácnosti všechny mužské a kutilské práce, a na ty ženské - jako kupříkladu uklízení, luxování, utírání prachu a podobně, zcela zapomínala, zatímco její nemužný druh práce určené ženám nedělal rovněž ani náhodou, místo toho se válel a výmluvou mu bylo, že přes den pracuje a doma musí odpočívat. Chodil pětkrát týdně vypomáhat do rychlého občerstvení, což mi nepřipadalo zas tak zatěžující, aby nezvládl něco udělat ještě doma. Proto u nich v bytě byl takový nepořádek a smrad, že když se u nich jen na chvíli otevřely dveře, tak ještě dva dny bylo možno cítit na chodbě zápach jejich bytu. Jmenovali se Ohonkovi. Oba měli zvláštní jména, on, který byl mým drobným přítelem, se jmenoval Narcis, a jeho družka Pětiletka. Přišlo mi to docela divné. Za blázna jsem také považoval univerzitního profesora Fouska, který sbíral motýly a měl jich doma tak ke stovce krabic, byl tím úplně posedlý, každé prázdniny jezdil na celé dva měsíce do zahraničí a tam chytil toto létající svinstvo a napichoval je na špendlíky a rovnal si je dle druhů a velikostí do krabic. Úplně dole v suterénu zas pobýval účetní Skála, který byl posedlý tím, že přijde válka, a tak měl ve dvou sklepích nashromážděno tolik potravin a nápojů, že to nikdo nikdy neviděl, a vždy, když mu někdo řekl, zdali by nechtěl ty zásoby vyměnit za nové, neboť ty potraviny - konzervy, cukry, rýže, těstoviny, mouka či co všechno, byly již prošlé a chléb ztvrdlý, tvrdil, že za války bude pro nás dobrý i ten krajíc jako kámen tvrdého chleba či prošlá masová

konzerva. Šílenec podle mne byl i bezohledný rychlý motorista či seberiskující vysokohorský turista, ale nikdy jsem neočekával, že bych se stát bláznem mohl i já. Člověk však neví, co se může přihodit...

*****

Deštivé ráno, kapky bubnují o okenní tabule a stékají po jejich kolmém hladkém povrchu. Pokouším se je přes sklo hladit. Tancuji a raduji se z deště a z toho hnusného dne, zatímco ostatní jsou znechuceni, že nemohou ani vyjít ven utrácet snadno vydělané peníze za nekvalitní zboží. Vodiči psů jsou zase nespokojeni proto, že musí jít vyvenčit svého miláčka v takovém nečasu, aby jim nezropil vysoké koberece páchnoucí močí. Nafintěné ženštiny, trávící jako Sněhurčina macecha dlouhé hodiny před zrcadlem, zase jímá hrůza, že by vrchol jejich krásy, pracně načinčaná drdol, zplihnul v přívalech vody jak odsemeněný pyj po vykonání aktu chťiče. Děti smutně pozorují přes orosené okno, jak pískoviště, kde se ještě včera praly o kyblíčky, se mění v ohrádku s bahnitou hnědožlutou kaší, na jejíž hladině plují vyplavené různobarevné psí výkaly jako malé rybářské loďky na hladině mořské. Potoky u obrubníků unášejí ke kanálům osamocené prezervativy s nikdy nenarozenými dětmi a pobožné stařenky to znechuceně sledují zpoza oken, tušíce, že dnes možná ani pošťačka s důchodem v té slotě nepříjde. Jen já stále tančím v radostném opojení a nejraději bych vyběhl nahý ven a spojil své tělo a duši s deštěm. Již pro toto své radostné počínání si nepřipadám zcela normální. Poté hází na hromadu staré noviny i jiný papír, rozbívám dřevěný nábytek a dělám to, co mi šeptají hlasy - jsou to totiž hlasy skutečné a jejich příkazům vždy vyhovím. Na jejich požádání zapalují všechno dřevěné a vybíhám z bytu před dům. Celý můj byt se ocitá v plamenech, z oken šlehají ohnivé jazyky, já stojím na chodníku a skáču jako nezmar, ukájeje se tímto počínáním ze své radosti, společně se spokojenými hlasy, které potom utichají. Počíná hořet i v ostatních bytech, někdo přivolává hasiče. Je jich zprvu málo, oheň uhasit nedokáží, musejí přivolat posily. Oheň konečně zdolávají a mne zatím zatýká policie. Nebráním se, směji se a poskakují, byv v lehkých okovech železek. Pak mne odvázejí na místní oddělení a uzavírají mne do cely ještě k jednomu muži. Když ho vidím, táži se ho:

„Kdo jsi?“

Pojednou cítím jakýsi podivný posun v prostředí i čase, i když jsem stále v té samé cele s tím samým mužem a pozoruji děj jako nezúčastněný divák.

„Kdo jsi?“ tázal jsem se znovu chláпка v obleku, jaký se dnes vidí jen ve starých filmech.

„Jsem tulák a byl jsem zatčenej, protože jsem chtěl vykrást jeden malej krámeček. Jmenuju se Josef Vaněk. A jak se jmenuješ ty a co děláš?“

„Já jsem blázen beze jména.“

„Aha,“ odpověděl na to tulák, „takže ty jsi trochu šiblej.“

„Šiblej snad ne, pouze jsem sluha hlasů a stínů, jsou to moji páni.“

„Jestli takhle budeš mluvit při výslechu, tak tě odšpacírujou v kazajce do Kateřinek, víš to?“

„Ať si mne pošlou kam chtěj, hlavně že jsem vyhověl svým pánům!“

„A co ti přikázali tví pánové?“

„Abych podpálil dům, v němž bydlím.“

„A zadařilo se ti to?“

„Skoro, kdyby nepřijeli hasiči, tak by celý dům lehl popelem. Avšak oni zmařili mé dílo, nechť jsou potrestáni!“

Nastalo ticho, které přerušil až Vaněk:

„Je nesnadný bejt tulákem v týhle době, dneska už skoro každej člověk má náký zaměstnání, a když je nemá, tak je buď bezdomovcem, nebo tulákem jako já. Ale i já dříve bejval vobyčejným člověkem se živností, hodinářem v Hrdlořezích. A plnil jsem svou práci poctivě a poskytoval jsem služby levně a lacině a přesto kvalitně. Ale jednoho dne ke mně přišel četnickej rada a zakázal mi živnost, vůbec nevím, proč to udělal, prostě to udělal, vokázal mi papír, kterej to nařizoval, pak ode mě vzal klíče a zamknul mý jediný živobyť. Vod tý doby se potloukám po zemi a teď jsem zavítal zase do Prahy, abych ji po

tolika letech, co jsem byl mimo ni, navštívil a prohlídnul si, jak se změnila. Změnilo se skutečně mnohý vod tý doby, co jsem tu byl zposledka, a je tomu skoro na deset let, co jsem Prahu vopustil. Pak jsem bloudil především po Moravě, neboť mě dycinky vábily moravský vinice a lahodný víno, slivovice a vořechovice a podobný pálenky. Já ten kvelb musel skutečně vykrást, poněvadž jsem měl v bachoru chrousty - no jak koukám, nevíš co to značí, prostě měl jsem hlad, že bych žral rezavý hřebíky, a tak jsem tam vlez, ale nejhorší bylo, že jsem myslel, že je to hokynářství, a když jsem se dostal dovnitř, tak jsem zjistil, že je to krám drogisty, všude samý flakónky s nějakajma tekutinama. Zkusil jsem něco vypít, zdáží to nejní kořala, avšak byl to nějakaj volaj, a tak jsem se z toho na fleku zebllil. Zrovna, když jsem chtěl vodejít a byl jsem zklamanej, že jsem se dostal do takovýho krámu, zatkli mě četníci a zavedli mě sem. Marně jsem jim vysvětloval, že to byl vomyl, ale voni mi řekli, že je to krádež, ale i když jsem jim dokázal, že jsem nic neukrad, a že i tu vodičku, kterou jsem vypil, jsem také vlastně vrátil, protože jsem ji vyzvracel, přesto přese všechno oni tvrdili, že jsem vinnej, a tak mě sem zavřeli, abych si tu vorazil. Nevim teda, co se mnou budou dělat, ale doufám, že si mě tu dlouho nenechaj. Znal jsem teda jednoho tuláka, s kterým jsem se jednu dobu poflákával po Budějicku i Písecku, ten pocházal z Malčic, ale byla to toulavá krev a tak nechtěl bejt doma, a tak jsem s nim vandroval ve okolí Zlivi a Hlubokey, a tam zapálil stoh slámy a za to ho zatkli, ale mě ne, protože já jsem byl vopodál schovanej v roští, neboť tam byla taková tůňka a já tam v ten čas právě chytal raky. Von ale ten stoh nezapálil naschvál, vona mu do něho spadla fajfka a ta tu vysušenou slámu zapálila. Tak ho tenkrát četníci zatkli a šoupli uzrát do šatlavy ve Zlivi a nechali ho tam po dobu dvou měsíců, neboť podle nich uškodil sedlákům, anžto to byla podestejlka pro dobytek, která měla bejt rozvozená do různých statků. Takže ani já si nemůžu bejt jistej, že mne pustí brzo, neboť vykrást něco, i když to bylo z mejlky, to je horší, než zapálit stoh slámy. A to jsem ještě nebyl u vejslechu, takže uvidim, co se bude dít.“

„Ty jsi živá kronika, Vaňku, jak si můžeš pamatovat takový pitominky?“

„To máš tak, já mám paměť dobrou. To jsem znal zase jednoho řezníka, a ten si zase navopak nezapamatoval nic. Tomu zákazník řekl, že chce patnáct deka šunky vod kosti, a von mu místo toho dal tři páry uzenek. Nebo mu žena řekla, ať dojde pro kýbl mazlavýho mejdla, aby mohla řádně vygruntovat, a von přines místo toho lepidlo z kopyt a rohů. Vona si toho nevšimla, napatlala tím podlahu a přilepila se k ní i s hadrem a kýblem, navíc, jak se porad snažila vod tý podlahy vodtrhnout, tak se jí ještě přilepil podolek, takže tam najednou stála vod pasu dólu jak jí Pánbů stvořil, ta její faldovitá zadnice byla vystrčená rovnou k votevřenejm dveřím - vona si totiž nechala větrat, aby jí to vytírání hned uschlo, no a barákem šel zrovna průvod gratulantů s pugétem, anžto vona měla toho dne právě svátek, a tak tu její zadnici viděl kdekdo, malej Fanouš z přízemí to rozhlásil před koloniálem, a z vostudy si ta řezníková mohla ušít kabátů rovnou celou almáru. To si radši všechno pamatuju, než abych to zapomínal. Tak mi to hned nedá, abych nevzpomněl na jinou příhodu z řeznictví. To jsem pracoval na vejpomoc u nějakýho Vonáska ze Smíchova, ten měl velkovejrobnu uzenu a krám s prodejem masa a tak podobně. Jeden z učedníků chtěl vostatní pobavit, a tak vyhazoval do vzduchu kousky uzenny a lapal je jako čokl rovnou do huby. A ten jeden kousek mu pěkně zaletěl do hrdla tak šikovně, že se tím milej učeň na fleku zadusil. Tak nás teda všechny pobavil, jen co je pravda, zřialověl jak by vypil kalamář inkoustu, párkrát škubnul svejma vychtrlejma nožkama a bylo po představení. Takovou bžundu by nezvlád ani Kludskej s těma svejma vembloudama, kobylama, ártistama a krasojezdkyněma.“

Měl jsem pocit, že mluvím přímo se samotným Švejkm, tak výřečnou a proříznutou hubu měl ten podivín Vaněk a tolika událostí byl svědkem.

Pak jsem se uložil ke spánku a usnul. Zanedlouho zabral i Vaněk. Ráno jsem se probudil a Vaněk byl už pryč. Myslel jsem si, že ho už propustili, nebo že se mi snad jen zdál, ale za chvíli ho přivedli četníci a zavřeli ho opět ke mně. Otázal jsem se ho:

„Co se s tebou dělo?“

„Byl jsem u vejslechu, tam za chvíli pudeš taky.“

„A co ti řekli?“

„Napařili mi dva měsíce, ale moh jsem vyfasovat i míň, protože ta vodička, co jsem ji vypil, byla ňáká drahá a proto mi to natáhli z čtyřiceti dnů na šedesát. Když jsem tam přišel, tak jsem se posadil a rada se mě voptal:

»Obžalovaný, jste si vědom viny?«

A já nato:

»Ano, jsem vašnosti.«

»Tak nám řekněte, co jste udělal.«

»No, tak to maj jednoduchý,« vopáčil jsem mu na to, »já jsem bloudil Prahou, když jsem předtím do ní rána toho dne dorazil. A měl jsem festovní hlad, ale neměl jsem u sebe ani floka. Tak jsem počkal na noc, až se všechny vobchody zavřou a pak jsem vlezl do prvního, kterej se mi zdál bejt hokynářstvím, ale když jsem vniknul dovnitř, tak jsem zjistil, že je to krám drogisty, a tak jsem alespoň zkusil vypít ňákou vodičku, a po tý se mi udělalo nevolno, takže jsem ji vyvrhnul na místě. Pak se ukázali vaši četníci a vodvlekli mě sem a já tu teď sedim vypovídám, jak se to všechno stalo.«

»Inu,« pravil na to rada, »jste si tedy vědom viny?«

Já vopáčil:

»Už jsem řekl jednou, že jo.«

»A víte, že ta lahvička, kterou jste vypil, měla velkou cenu?«

»To jsem nevěděl, já myslel, že je v ní kořalka, ňákej špiritus pro zahřátí a potěchu tulácký duše.«

„Kdybyste býval nevypil tu lahvičku, polevil bych vám v trestu, leč drogista trvá buď na zaplacení škody, či na tom, abyste byl vězněn o to déle. Měl byste na zaplacení škody?«

»Kdybych měl peníze,« pravím, „tak bych ani do tý drogerie nevlez.«

»Takže vám nezbyvá nic jiného než prodloužení trestu.«

»To teda jo. Zkejsnu holt dýl v lochu.«

Pak mě vodvedli sem zpátky k tobě.“

Zrovna, když Vaněk dopověděl, jaké to bylo u výsledku, přišli pro mne uniformovaní policisté, až mne to zaskočilo po tom, jak můj spoluzadržený věrohodně líčil výslech u policejního rady, zatčení četnictvem a pobyt v šatlavě, takže staré - těžko říct i dobré, stejnokroje příslušníků VB mne probraly z oné broučki-ády a odvedly mne k výsledku. Namísto císařepána, jak bych býval málem očekával, na mne z obrázku hleděl ten samý ksicht, který jsem musel zespu oblizovat, když jsem potřeboval někomu poslat dopis nebo pohled - raději než to druhé jsem kupoval korespondáky, tam byla podobizna nejvyššího rovnou vytištěna. Můj výslech pod sochou nakročeného Lenina probíhal podobně, jako Vaňkův, avšak já jsem byl v závěru soudními lékaři prohlášen za duševně chorého a byl jsem odvezen do blázince do Bohnic. Nejvíc snad policajty štvalo, že se nebyli schopni dozvědět, jak se vůbec jmenuji. Veškeré doklady a listiny lehly popelem a v domě jim nikdo nedovedl říct, kdo vlastně jsem - schránku jsem nikdy nepoužíval, žádnou jmenovku jsem neměl nikdy ani na dveřích nebo u zvonku, byt, který jsem obýval, mi načerno přenechal jeden dávný přítel, který zmizel po čase beze stopy a bez zájmu kohokoliv kdesi v cizině, kam se mu podařilo tajně prchnout. Do průvodního lejstra v kolonce jméno stálo černé na bílém: totožnost nezjištěna. Ani jsem se nerozloučil s Vaňkem, poslem dob dávno minulých, tou chodící knihou, v níž jsou zaznamenány osudy lidské. Ano, byl jsem prohlášen bláznem...

*****

V Bohnicích mne nejdříve přijali na diagnostickém centru, kde zkoumají příchozí a pak je posílají na jed-notlivá oddělení. Někteří však zůstanou dlouho přímo tam, neboť jejich diagnóza není zcela jistá. Bylo mi přiděleno rozvrzané kovové lůžko, na které jsem si sedl a čekal, co se bude dít. Lékaři, kteří mne u soudu prohlédli a prohlásili mne za blázna, něco vyřizovali s vrchní sestrou, jíž byl holohlavý muž s knírem a nepřijemným hlasem. Pak ke mně přistoupila moje ošetřující lékařka, jmenovala se Schidová, a vyzvala mne, abych šel s ní. Následoval jsem ji do její úřadovny, kde mne posadila na nepohodlnou židli, zatímco ona si sedla na prostorný divan, jako by byla nějaký sultán. Pak se na mne podívala a zeptala se:

„Tak copak vás trápí, pane bezejmený?“

„Mne netrápí nic,“ odvětil jsem.

„Ale něco zajiště není v pořádku, jinak byste nepodpálil dům.“

„To mne netrápí, to pouze hlasy se mnou rozmlouvají a já jim odpovídám a vyhovuji jim.“

„To je právě ten váš problém.“

„Jak to myslíte, můj problém, ty hlasy jsou moji kamarádi.“

„Tak to jste na tom hodně špatně. Zatím si zavolejte příbuzným nebo známým, ať vám dovezou potřebné věci, jako kupříkladu kartáček na zuby, toaletní papír, pyžamo a podobně.“

Na chodbě byl k dispozici telefonní automat, a tak jsem zavolał Ohonkovi, který měl klíče od mého bytu, neboť o prázdninách mi chodil krmit ještěry a ryby, aby nepošli hlady. Domluvil jsem se s ním, aby mi přivezl vše, co budu potřebovat a co sežene. Mezitím, než přijel a než našel v bytě, skoro lehlém popelem, alespoň některé z požadovaných věcí, mne odvedli zpět na můj pokoj, kam jsem byl přechodně umístěn, než mne pošlou na patřičné oddělení. Pak mne vysvlékli z oblečení, osprchovali mne a oholili mi vousy. Mezitím se již dostavil Narcis se vším potřebným. Zapomněl pouze pastu a kartáček na zuby, ač jsem ho na to upozorňoval. Narcis se mne zmateně doptával, jak jsem se zde ocitl, a já mu taktéž zmateně odpovídal, že ani sám nevím. Pak nasedl do auta a odejel zpět do svého bytu. Jestli o mně přemýšlel dále, to nevím. Seděl jsem na svém lůžku a poslouchal kapesní tranzistorové rádio, když tu ke mně přistoupil staniční - vrchní sestra, a řekl:

„Rádio!“

„Co s rádiem?“ otázal jsem se, nechápaje ho.

„Odevzdejte mi to své rádio! Dám ho k sobě do úschovy,“ naléhal dále.

„A to jako proč?“ ohradil jsem se nakvašeně já.

„Děláte s ním přílišný kravál, ihned mi ho dejte!“

„To je omezování lidských práv!“

„Podle vás možná, ale sem s ním.“

„Nedám vám ho! To znám, vy řeknete, že ho berete k sobě do úschovy, ale už nikdy se mi nedostane do rukou, buď ho střelíte, nebo si ho necháte.“

„No prosím, co si to dovoluujete?! Vy říkáte, že jsem zloděj!“

„Nic takového jsem neřekl, ale pouze se vyjadřuji k tomu, jaké vládnu v lékařství poměry a jací jsou jeho zaměstnanci, vězte, že jsem se už setkal s jinými nemocničními odděleními. Tam mi ukradli hodinky, to bylo na chirurgii v Motole, a co teprve na psychárně. Na to vám kašlu, svěřit vám své rádio.“

„Vy mi ho ale prostě dáte.“

„Myslíte? To ho radši rozbiju, než aby se dostal do vašich rukou,“ řekl jsem v odpověď a mrsknul rádiem o zem. To se rozletělo na několik kusů, pak jsem to, co z něj zbylo, všechno rozdupal a vyhodil do koše.

„Takové chování tady nestrpím,“ rozčileně v nevěřivosti pronesl staniční.

„Dělám snad něco proti pravidlům?“

„Tady je všechno proti pravidlům,“ řekl ke mně velmi tichým, sotva slyšitelným hlasem mladík, který se mnou sdílel dvoulůžkový pokoj, „staničnímu Boučkovi se nelíbí nic, co my děláme.“

„Tak takhle je to, buzeruje nás?“

„Přesně tak, jedná se spíš o šikanu,“ odvětil mladík, „nikoho nenechá na pokoji, s každým se hádá a každého ponižuje, je to vůbec divná osoba.“

„Buďte zticha, Skrčile!“ křikl Bouček, „vy se nemáte co plést do mých záležitostí!“

„Já,“ pravil Skrčil, „já zticha nebudu, povídám si tady se svým novým spolupacientem.“

Staniční se neudržel a dal mu ránu přímo do obličeje. Skrčil utichl, ale já jsem se rozčilil:

„Co mu to děláte? Proč ho mlátíte? Že se nestydíte, takhle zacházet s člověkem!“

„Vy nejste lidi, vy jste zvířata!“

„Co si to dovoluješ, ty prašivej červe. Já, že jsem zvíře? Já, já jsem normální člověk a ne nějaký upocený zvíře! Když vidím tebe, tak soudím, že ty se svou agresivitou podobáš rypouši slonímu. Možná, že se i páříš stejně jako tohle zvíře.“

„To je urážka mé osoby. A netykejte mi.“

„A to, že jsi řekl, že jsme zvířata, to není urážka? A já ti budu tykat klidně dál, zmrde.“

„Tak to stačí! Odvedte ho do koupelny a dejte mu sprchu, tentokrát však studenou vodou. Snad ho ty jeho sprostáry a nápady přejdou.“

„Mne to nepřejde nikdy!“ vzkřikl jsem, když mne omývali studenou, přímo ledovou vodou. Je však skutečností, že jsem se po té sprše opravdu trochu uklidnil, ale je však také skutečností, že jsem již se staničním nebyl nikdy zadobré, byl to můj úhlavní nepřítel a také jsem mu to dával najevo. Nikdy jsme se my dva již neměli v oblibě, ba naopak, vzájemně jsme sebou opovrhovali a jeden jsme druhého nenáviděli.

*****

Moji spolupacienti byli opravdu zvláštní lidé. Se Skrčilem jste se tak drobně seznámili, ale až později jsem poznal, čím trpí. Trpěl nezkrotnou erotickou fantazií a byl na všechno, co jen hýbalo. Opravdu. Museli ho dokonce přeložit na jiný pokoj, neboť mne neustále sexuálně obtěžoval. Jednou jsem se dokonce v noci probudil a on stál nade mnou a onanoval. Jak nechutné mi to přišlo, kopl jsem ho do varlat a on se skolil na zem s výkřikem bolesti. To přivolalo sestru, která měla toho dne noční službu. Když viděla Skrčila, schouleného na zemi do klubíčka jako malé kotě, podívala se na mne a začala vyzvídat:

„Co se tady stalo?“

„On mne napadl,“ řekl tichým hlasem Skrčil, „bezdůvodně.“

„Je-li to skutečně tak, proč jste ho napadl?“

„Já ho nenapadl, já jsem se probudil a on si nade mnou mastil s odpuštěním kládu. To se mi skutečně zhnusilo, nechtěl jsem být postříkaněj, o to opravdu nestojím, abych pak zapáchal cizím símětem, ještě k tomu spermatem takovýho exota.“

„Nejste první případ, kterému se to stalo. Přeložíme Skrčila na samotku, tam mu vychladne hlava nejen jeho, ale i ta na jeho neposedném dříku.“

„Děkuji vám mockrát, jste má spása. A kdy se to stane?“

„Ještě tuhle noc s ním vydržte na pokojí, pak ho přeložíme.“

„Bůh nechť stojí při vás, skutečně jste mi pomohla, ale co když mne bude znovu obtěžovat?“

„Tak mu udělejte to, co předtím. A co jste mu vůbec udělal?“

„Kopl jsem ho do varlat.“

„To jste udělal správně, takhle vás již otravovat po zbytek noci nebude. Buďte si jist.“

Ale jist jsem si vůbec nebyl a sestřička neměla pravdu. Celý zbytek noci jsem probděl, pouze na chvíli jsem usnul, a to mne Skrčil probudil, když chtěl se mnou jít na záchod. Věděl, jsem, co by tam se mnou chtěl dělat, nedal jsem se jen tak obalamutit. Zkroutil jsem mu bolestně ruku za záda a kopl ho do řiti. S mohutným plesknutím břicha spadl na lino na zemi, ale hned povstal jak bájný Fénix. Sestřička usnula, zamčená pro svůj klid v sesterně. Marně jsem se pokoušel dobývat do příbytku sester, spala jako špalek. Utíkal jsem před Skrčilem, který měl ven vytažený ztopořený úd. Nakonec jsem se schoval na WC pro personál, byl odemknutý a zevnitř byl klíč. Skrčil bušil na dveře, ale já jsem se ani nehýbal, neudělal jsem žádný zbytečný pohyb, byl jsem tam v bezpečí.

Asi za hodinu jsem se odhodlal otevřít dveře. Vykoukl jsem ven - na zemi tam spal, opřený vsedě o zeď, Skrčil, s pyjem odhaleným, ne však již ztopořeným. Vydal jsem se do svého pokoje, ale mé kroky ho vzbudily, on to však nedával najevo a teprve, až když jsem se ocitl na lůžku ve svém pokojí a zachumlal se do deky, vstal ze země a namířil si to směrem k našemu dvouložkovému pokojí. Otevřel s vrznutím dveře a vstoupil dovnitř. Ledva mne zahlédl, zachumláného a uzavřeného v dece, strhl ji ze mne a řekl:

„Mně neutečeš!“

V tu chvíli jsme vzal koření, které jsem měl na ochucování jídla, a hrst toho d'áblova býlí jsem mu vhodil do očí. Bylo to koření pálivé, a tak si lehnul, aby nechal oči vyslzet. Já si myslel, že usnul, ale již jsem nebyl s to usnout, neboť jsem se obával, že by mi mohl něco udělat. A také se tak stalo. Když ho již oči

nepálily a on mohl zase normálně vidět, vstal a zamířil k mému loži. Já jsem to již očekával, a tak jsem byl připraven na útok. Sotva nade mnou odhalil svůj úd a počal ho masírovat, chytl jsem ho levačkou za volnou ruku, pravicí jsem ho uchopil pod krkem a současně jsem kolenem kopl do jeho nenáviděných varlat a následně do břicha. Prasák se svalil s chroptěním na zem a pak se pozvracel. Štěstí mi nepřálo, já jsem po zvracích uklouzl a na chvíli upadl po nárazu do bezvědomí. Toho Skrčil využil, a když se mu zmírnila bolest po kopnutí, odhalil opět svůj ztopořený pyj a chtěl mne svléknout z pyžama a vrazit mi ho do řiti, či kam. Avšak v tu chvíli ho kdosi popadl zezadu za krk a odchodil stranou. Byl to pacient z jiného pokoje, který tu noc také bděl. Zachránil mne před tím, abych byl znásilněn. Vzkřísil mne, a když jsem se probрал, pravil:

„Skrčil tě chtěl obtáhnout, pomohl jsem ti a znemožnil mu, aby to udělal.“

„Moc ti děkuju.“

„Nemáš zač, jmenuju se Honza Kulíšek.“

„Já nemám jméno,“ odvětil jsem na to já, „ale ještě jednou dík za to, žeš mne osvobodil od Skrčila, Bůh sám ví, co by se mnou ten nadrženec udělal.“

Když Skrčil viděl, že již nemá možnost ukojit svůj chtíč, lehl si do postele a usnul. Já jsem si zatím dál povídal s Kulíškem. Byl to zvláštní chlápek. Ocítl se tady pro to, že trpěl podobnou věcí jako já - slyšel hlasy a měl sebevražedné nálady. Byl na tom však o něco lépe než já, neboť já jsem slyšel hlasy a věřil jsem jim, ale Honza, ten ne, ten v ně nevěřil, ten je bral jako neexistující věc, která mu jen ztrpčuje život a nesmírně ho zatěžuje. Dozvěděl jsem se, že se sem dostal úplně jinou cestou než já, šel zcela dobrovolně, neboť se chtěl zbavit svých problémů a vyléčit se. To já bych s vlastním svolením snad do blázince ani nevkočil. Mne za blázna prohlásili soudní lékaři a tak mne sem odvezli. On pobýval na čtyřlůžkovém pokoji a jeho spolupacienti tou dobou spali. Jenom my dva jsme zůstali vzhůru. Šli jsme spolu do denní místnosti, abychom si tam mohli povídat víc nahlas. Byla tam knihovna s knihami, o nichž jsem nikdy neslyšel, gramec se skromnou sbírkou odrbaných elpíček, televize a nějaké stolní hry. Zapnuli jsme rádio, které se tam taktéž nacházelo, a poslouchali jsme zprávy. Zrovna hlásili, že se něco stalo někde v New Yorku v Americe, že prý tam vybuchla nějaká bomba a zabila dvacet lidí. Dále říkali, že byla vydaná nová knížka o převtělování duší a ještě pak hlásili nějaké blbosti ze světa známých osobností. Pak tam začaly šmrdat diskotékové hity, a to jsem nemohli já ani Kulíšek vystát, a tak jsme to přeladili jinam. Tam zase hrála dechovka. Nakonec jsme to raději vypnuli a já si prohlížel vinylové desky, co na nich vlastně je. Byly to s odpuštěním samý sračky. Kulíšek na chvíli vytratil a za okamžik se vrátil, nesa kožený kufr. Když ho otevřel, zjistil jsem, že je plný desek. Byla to ta správná muzika. Jako první pustil Doors, potom Grand Funk Railroad a další skupiny současné rockové scény. Ptal jsem se ho, jak mohl sehnat v téhle době, kdy jsou dostupné jenom tuzemské tituly, cizí desky, jako kupříkladu ty Doors. Řekl mi, že má známého, a ten že jezdí do zahraničí - do Německa i do Ameriky, a odtamtud že ty desky vozí, a od toho že je má. Je to vlastně pašerák, neboť vozit podobné věci z ciziny bylo zakázáno. Taky se mu mnohokrát stalo, že doplatil na to, že jel do Německa nakupovat a na hranicích to celníci zjistili. Nejen, že mu vzali všechno, co koupil, ale ještě k tomu musel zaplatit pokutu. Ten večer s Honzou byl snad nejhezčí večer v mém životě. Připadalo mi to, jako bychom seděli za mládí u ohně na chatě v Třebáni, kam jsem jako malý jezdil s rodiči. Byly to doby, kdy jsem hrával ještě na španělu a ne na elektriku, a kdy jsem měl vlastní skupinu nazvanou Los Grandos. Byli jsme mimochodem hrozná sračka, hráli jsme takové táborové kovbojské písničky, akorát tak ke zblití, ale když jsme měli koncert, všichni nám nadšeně tleskali - však také ti, kteří se koncertu zúčastnili, byli příbuzní a okolní chataři. Texty jsem skládal já a byly to texty nic moc, třeba Dva pohřby, nebo podobně. Tenkrát jsem si myslel, bůhví jaký kytarový král nejsem. Ve skupině jsme byli ještě tři. Byl tam Jirka Matěj, zvaný Kapr, ten hrál na flétnu, potom Melichar Chlupatý, tomu jsme říkali Chlupatej - hrál na housle, a nakonec Michal Vodička, který tloukl do bubínků a někdy hrál doprovody na mandolínu. Ne, že bychom neuměli hrát, ale propadli jsme prostě takovému stylu hudby, že se za to dodneška stydím. To když mi bylo přes osmnáct, tak jsme založil ještě s několika dalšími muzikanty skupinu Slepý pes. Hráli jsme rock, něco jako Grand Funk, ale mělo to v sobě něco jiného. Já jsem hrál na kytaru - elektriku, a hrál jsem fakt dobře a dodneška podle mnohých i hraji. Texty jsem zase skládal já, ale léta mne vyučila zcela

jinému textaření, vymýšlel jsem texty už na úplně jiné úrovni. Vysloužil jsem si přezdívku Rychloprstej pro svou dovednou hru na kytaru. Jediný, kdo zůstal v mé kapele z předchozího Los Grandos, byl Michal. Naučil se za tu dobu obstojně hrát na bubny a perkuse. Další členové byli baskytarista Aleš Duch a klávesák Vladimír Bíga. Když se však u mne objevily první hlasy, kapelu jsem na jejich neodbytný příkaz rozpustil, nebo přesněji řečeno opustil. Nevím, proč jsem to tenkrát udělal, ale hlasové, mí páni, mi to přikazovali. Slepý pes si později našel jiného kytaristu a hráli svou muziku, zcela jinou, všichni propadli jazzu, což je muzika, kterou uznávám pro její obtížnost a nároky na každého z hráčů. Takže můj odchod vlastně zapříčinil naprostou změnu stylu hudby mé bývalé kapely. Snažili se hráli takové ty všeobecně známé písničky, ale prostě na to neměli, a na rozdíl ode mne si to ani nedovedli přiznat. Mnozí mí přátelé se ptali, proč jsem odešel od Slepého psa a nechal jeho členy, aby se nechali pohltit Michalem s jeho kecama o budoucnosti kapely v jazzu. Nedokázal jsem jim však vysvětlit, že každý má hrát to, co je hudba jeho srdce a jeho možností. Prostě jsem tenkrát udělal chybu. Michal mi od začátku dělal problémy, pořád říkal, že by chtěl hrát něco víc do jazzu, ale mně ten náš bluesrock vyhovoval. Byla to pohodová muzika s dobrými texty. Říkalo se, že starý Slepý Pes, jehož písničky se občas hrály v rádiu, se pozná hned po prvním tónu kytary a po první sloce, neboť takovou kytaru a takové texty má pouze jediný člověk na světě, a to Rychloprstej. Když začal hrát Nový Slepý pes, mnoho bývalých přívrženců jím opovrhovalo, neboť můj nástupce, kytarista Jindřich Rýha, neuměl na kytaru skoro nic. Hrál jednoduchá sóla o pár tónech, byl to neumětelský jazz. Postupem času přistoupil ještě další kytarista, a to už to bylo vysloveně jazzové Status Quo, neboť ne že by jeden byl na sóla a druhý na beglajt, nebo se v tom střídali, ale oba kytaristi hráli málem totéž, a to, co ze sebe vydávali, nestálo za nic. Za chvíli se z Nového Slepého psa stala zapomenutá skupina, hrající pouze v podřadných jazzových klubech. To když jsem ještě působil ve starém Slepém psu, tak to jsme hráli třeba na sušickém festivalu na ostrově i mnoha podobných, jednou jsme měli velký koncert i na Letenské pláni, studentské kluby praskaly ve švech, ledva se u jejich dveří objevil plakát s obrázkem psa v černých brýlích. To Nový Slepý pes, ten takové ovace neskřízel, ten byl jenom odkázán na to, do jakého jazzklubu je přijmou. A když je do nějakého pozvali, aby tam zahráli, tak to bylo nanejvýš třikrát do měsíce. Vedoucí jednoho jazzklubu, který se jmenoval U slintavého dědka, měl Nového Slepého psa v oblibě, a tak tam hráli každý týden, někdy se jim poštěstilo i dvakrát v týdnu. Mnoho lidí ale na ně nechodilo, byli i tací, kteří po shlédnutí jejich „šou“ prohlásili, že i koncert lezprdelníka Pavla Lišky byl lepší než to, co předvedli oni. Michal se při bubnování velmi potil. Vždy mu jeho delší vlasy celé zvlhly a na špičce nosu měl věčně kapku potu, na jejímž místě se po jejím skápnutí na propocené triko s nápisem U slintavého dědka utvořila hned nová. Dělal ze sebe ale strašného frajera. Nosil černé paličky v zadní kapse u kalhot, a ledva se nachomýtl k nějaké dřevěné desce, tak je vytáhl a bubnoval jimi o dřevo a hrál jazzovky sám bez doprovodu ostatních nástrojů. Nový Slepý pes se nedal k ničemu přirovnat, byla to tak slabá kapela, že s žádnou jinou by se porovnávat nedala. To i Žlutá myš, která hrála také ve stejném klubu, měla víc úspěchu, než Nový Slepý pes, ač to byli taky sračkáři.

Na tohle všechno jsem vzpomínal, zatímco jsem relaxoval za poslechu různých rockových kapel, jejichž desky přinesl Kulíšek. Měl u sebe i elpíčko starého Slepého psa, a když jsem mu řekl, že já jsem Rychloprstej, div se mi neklanil a velmi si mne počal vážit. Vzpomínal jsem na všechno možné, ale pak jsme se dali s Kulíškem do dlouhého rozhovoru. Přerušilo nás až asi ve čtyři ráno požární poplašné zařízení. Sestra se vzbudila a vyběhla ze sesterny. Když jsem ji potřeboval, tak se spala jak dudek, ale když teď někdo spustil poplach, aniž hořelo, tak se ihned probudila. Byl to jen planý poplach. Jeden pacient se probudil a měl halucinace. Viděl všude kolem sebe oheň - viděl planoucí lidi, jak skáčou z okna, hořící postele a okolí zalité plameny. Spustil tedy poplach. Když to sestra zjistila, dala Melíkovi, jak se onen pacient jmenoval, injekci na polevení vidin a zase se uchýlila do sesterny. Já jsem na chvíli opustil Kulíška a zamířil jsem k pokoji sester. Zaklepal jsem a sestra, jmenovala se Gabriela Wohnutá, ospale vylezla a zeptala se mne:

„Co chcete?“

„Jsem tu kvůli Skrčilovi, chtěl mne znásilnit. Kdyby mi Kulíšek nepomohl, bůhví, jak bych dopadl.“

„Řekla jsem vám snad dost jasně, že se to zítra vyšetří.“

Pak zmizela za dveřmi sesterny a já na ně plivnul slinu znechucení. Šel jsem opět za Kulíškem. Byl stále v denní místnosti a poslouchal desky. Na gramci se právě točili Jethro Tull, deska Stand Up, zrovna hrála písnička Bourée, když jsem vstoupil. Můj nový přítel kouřil pokojně cigaretu. Já jsem si nacpal dýmku, půjčil si od něho sirky, zapálil jimi tabák a spokojeně bafal, poslouchaje tu nebesky krásnou muziku. Pak jsem se dal s Honzou do dlouhého rozhovoru, až noc došla konce své vlády a nastala doba snídaně. Usedl jsem ke stolu vedle Kulíška, byl to mně nejbližší duše, oba jsme cítili, že si mimořádně rozumíme. Byl v mnohém podobný jako já, i vlastnostmi a vším možným, měl jsem ho rád jako blízkého kamaráda. S ostatními jsem si často nerozuměl, neboť byli mnohdy docela odlišní. Byla tam například hospitalizována jedna postarší paní, a ta stále chodila s kadidelnicí a vyháněla postupně z každého ďábla, a to dělala pořád dokola, takže nade mnou stála třeba desetkrát za den a mumlala jakési modlitby. Já si jí však nevšímal a raději jsem hrál s Kulíškem šachy. My dva jsme byli vůbec takoví noční ptáčci a často jsme společně s některými přátelskými sestrami či bez nich pouze ve dvojici trávili noci při poslechu elpiček a při vzájemných rozhovorech, jelikož jsme si stále měli o čem povídat. Dále tam byla mladá dívka, která dostala hysterický záchvat, jen co uviděla zapnutou televizi. Dala se do křiku a mlátila do televize oběma rukama, zmítala se jak pomínutá a nadávala všem, že jen čumí do bedny, která jim vysává myšlenky z mozku. Taky mezi námi pobýval jeden zfetovanec, Adam, který při společných terapeutických pohovorech řekl vždy jen:

„Já jsem Adam...“

Nic víc, nic míň. Dále za zmínku stojí žena středního věku, která měla silné změny nálad. Jednu chvíli člověka objímala a líbala se s ním, hned se však její dobrá nálada mohla změnit přímo v zuřivost. Dokázala soptět jako vulkán, škrtila lidi, kopala do nich a ubližovala sama sobě. Jiný případ byla jedna mladá dívka, té mohlo být tak okolo osmnácti, a ta tu byla proto, že se pokusila o sebevraždu předávkováním prášky. Snad jediný, komu se tam líbilo, byla postarší žena, hospitalizovaná kvůli alkoholismu. Nechlastala však kvůli tomu, že by jí to bavilo, ale kvůli depresím, silným depresím, při kterých jí panák či flaška kořaly pomáhaly k lepšímu. Nakonec však propadla chlastu jako nikdo jiný. Bylo pro ni těžké nepít své oblíbené moky, ale i ta přišla do blázince s vlastním svolením. Utekla tu však problémům, kvůli kterým tak lila, takže jí to vyhovovalo. Pak tam byl malý hoch okolo šestnácti a ten byl pořád vysmátý, jako by byl vyhulený trávou, a pořád měl vidiny. Ještě bych neměl zapomenout na jednoho dědu, cizince Charlese Reeda, žijícího v naší vlasti. Ten trpěl epileptickými záchvaty. Bylo nás tam ještě víc, ale já zde nebudu již další uvádět. Blíž jsem se stýkal pouze s několika pacienty, a to s Charlesem, Honzou a dívkou, která se chtěla zabít předávkováním prášky. Jmenovala se Jarmila a byla docela příjemná, připadala mi ale i přesto trochu uhozená. To Jenda a Charles, ti byli v pohodě, s těmi se mohl člověk bavit a vůbec by nepoznal, že jsou nemocní. Pouze když se dostavil Reedův záchvat či Honzovy hlasy, bylo poznat, že jsou to oprávnění pacienti ústavu pro duševně choré.

Ještě toho dne byl Skrčil přeložen na samotku. V mém pokoji zůstalo po něm jeho prázdné, spermatem prosáklé zatuchlé druhé lůžko, neobsazené tak asi měsíc, než přišlo něco, co to naráz změnilo. Nový příjem. Ano, vedli ho chodbou. Se zrzavou kšticí a vousy, na hlavě klobouk z plsti, zmítal se ošetřovatelům jak ulovený had. Měl vystouplé lícni kosti a zapadlé oči, přicházel oblečen v kostkované košili a hnědých kalhotách, na nohou měl těžké okované boty. Mohlo mu být tak pětatřicet let, možná spíše více, ale vousy člověka vždycky zestaršují. Vlasy měl, jak jsem již řekl, zrzavé, dlouhé a vlnité. Když ho přijímali, tak se jako já hned nepohodl se staničním. Pohádal se s ním a dokonce mu řekl, že má hlavu růžovou jak pavíání prdel a rypák jak opičí hemeroid. To sedlo, skutečně to sedlo. Poznal jsem, že to bude další dobrý chlap do naší party. Staniční sestram i sestřákům nařídil, aby ho osprchovali studenou vodou. On se však nedal. Jak ho svlékli, vytrhl se jim a všechny ženské a mužské sestry zmáčel sám, jak úporně se bránil před sprchou. Všechno jsem bedlivě pozoroval od dveří do koupelny a vedle mne stál Honza s Charlesem. Když se sestram nepodařilo nově přichozího osprchovat, vzdaly se pokusů o to a staničnímu tvrdili, celí zlití, že pacienta umyly studenou vodou, jak jim bylo nařízeno. Nováček byl odveden na pokoj - přidělili ho ke mně, neboť u mne bylo jediné volné místo. Když se oblékl a sedl si na postel,

vybalil své věci z kufru a pak si zapálil cigaretu, již jsem déle nemohl vydržet a chtěl jsem se ho otázat, kdo je a proč tu je, ale Honza, stojící ve dveřích, mne předstihl a zeptal se nově příchozího na to samé, na co jsem chtěl zjistit i já. Nováček přehodil cigaretu z jednoho koutku úst do druhého.

„V občance mám napsáno Josef Pavlíček, ale říkají mi Pepa Bejk, a jsem tu proto, že až příliš sexuálně toužím po ženách. Jak vidím sukni, hned mi stoupne a já nemyslím na nic jiného, než na to jedno. Soudní lékař o mně prohlásil, že jsem sexuální maniak, tedy druh blázna, a poslal mne sem. To je všechno, co ti můžu povědět. A jak se jmenuješ ty a proč jsi tu ty, a to samé mi řekni taky ty,“ řekl a ukázal nejprve na Honzu a pak na mne.

Vypověděli jsme mu, kdo jsme a proč tu jsme a když jsem mu sdělil, že na pokoji s ním jsem coby spolubydlící právě já, řekl nadšeně:

„Blázne beze jména, já že jsem s tebou na pokoji? To mne docela teší, nerad bych byl s nějakým víc ujetým, než jsi ty sám. Třeba s tím chlápkiem, který seděl u stolu v denní místnosti a ani se nehnul.“

„Řeknu ti popravdě,“ podotkl jsem, „Charles Reed je mnohem víc v pohodě než moje maličkost. I tady Honza Kulíšek je na tom líp než já, já jsem totiž skutečnej blázen.“

„Mně teda připadáš docela v pohodě.“

To už na mne šly hlasy a začal jsem je vnímat. Počal jsem propadat svému světu, světu hlasů a stínů a nadpřirozených věcí. Měl jsem vidiny, hrozné vidiny, viděl jsem, jak zabívám sebe, své mrtvé rodiče a tu, kterou mám z hloubi srdce rád. Ach ano, to je další svízel mého života. Bezhlavě miluji jednu dívku, Janu Kimovou, ale nemohu její lásky dosáhnout, neboť ta miluje někoho jiného a mne nemá za víc než za přítele. Opravdu jsem ji miloval a chtěl jsem být jejím milencem, avšak nebylo to možné, neboť na milenecké lože ona ulehávala již s jiným. Nyní v extázi jsem však na ni ani nemohl myslet, byl jsem v zcela jiném světě. Pepa Bejk Pavlíček a Honza na mne začali mluvit, pokoušeli se mnou navázat kontakt, přivrával se i Charles a také se mne pokoušel probudit z mého divného stavu. Nakonec doklusal staniční a jednu mi seknul. Dal mi prý pořádnou facku, ale já jsem se neprobudil, pouze to ve mně vzbudilo zuřivost, i když jsem ho vlastně vědomě vůbec nevnímal, zjevil se mi jen jako další záporná postava mého preludu. Vrhł jsem se na něj a dal jsem mu jednu pěstí do toho jeho rypáku a druhou přes tlamu. Pak se mne ujali opět Honza, Pepa a Charles. Staniční se držel za ústa, z kterých se mu řinula krev. Vypadly mu dva zuby, a ten výběžek mezi očima a rty, zvaný nos, vypadal opravdu jak vyhřezlé opičí tlusté střevo. Udeřil mne silně do břicha a odešel předčasně ze své směny.

Týden se staniční neukázal a teprve až po sedmi dnech se opět objevil na ranní směně. První dva zuby měl umělé a ještě nyní byl patrný jeho pohmožděný čichoborec, namatlaný nějakým zeleným sajrajtem. Ledva mne u snídaně zahlédl, hodil po mně takový pohled, jakým mne dosud nikdy nikdo nepočastoval. Byl to pohled, který říkal všechno: „Teď tě přiškrtím, nyní mi neutečeš, teď nastane čas mé pomsty. Chcípáku jeden, drž se!“

Švihł jsem po něm znechucený pohled, on se otočil a rozdával snídaní dalším. Mně dal až jako posledním, abych měl co nejméně času na jídlo. A do kafe mi plivł. Když jsem to viděl, divoce jsem vstal. Honza Kulíšek, sedící po mé pravici, mne zastavil v mém počínání:

„Nech ho, je to jen slizká ropucha.“

Staniční však zaslechl jeho slova a vrhl se na něj přes stůl, nedbaje na to, že rozlévá šálky kávy, a že se kolenem opírá někomu o chléb s nazelenalou paštikou. Uchopil ho pod krkem a řekl:

„Co to o mně říkáš? Já že jsem ropucha?“

Honza Kulíšek se ztěžka vyprostil z jeho sevření a řekl mu vyrovnaným a nezúčastněným hlasem, jako by vedl nějakou přednášku:

„Vy, vy mne nemáte co napadat fyzicky, když já jsem vás napadł jen ústně. Budeme si rovný. Proč mi prostě neřeknete třeba: Jdi do prdele, ty čuráku, proč mne musíte hned napadat tělesně? To se nesluší.“

„Tady budu přikazovat já, co se sluší a nesluší, ty starej čuráku!“

„Tak vidíte, jak vám to jde, stačí chtít...“

„Ty stará herka, co si to dovoluješ k můj kamarád!?“ rozčilil se svojí nezapomenutelnou češtinou dobrák Charles, sedící v čele stolu, „to není žádná čurák, ale pán inženýr Kulíšek Ján.“

„Inženýr nebo profesor, pro mne je to vocas, jiný přirovnání si nezaslouží.“

„Už se nehádejte,“ řekl jsem já, „dost už bylo urážek. Vyměnili jste si názory, tak to už nechte plavat. Já ale budu řešit ten hlen v kafi, já to nevypiji, to si vysrknete vy, staniční, je to opravdu nehorázný, že mi plivete do kafe. Že se nestydíte, takovou srabárnu udělat, to je neskutečný.“

Pak jsem popadl hrnek s kávou a vylil ho na staničního jako sníh bílý plášť. Ihned se na něm objevila černá skvrna, podobná té, která vznikne, když se někdo vymočí na sníh, jen jiné barvy a se zeleným mazlavým očkem uprostřed. Byly vidět i krvavé žmolky v tom hlenu, ten dobytek ho musel táhnout do slova z paty. Staniční neměl slov a tak mlčel jako zařezaný a hrdě odešel, nehna ani brvou. Zanedlouho se vrátil v novém hábitu a ukázal na mne:

„Pojďte se mnou!“

„A kam?“ otázal jsem se drze.

„To brzy uvidíte.“

A také, že jsem uviděl, zavedl mne za Schidovou, ošetřující lékařkou. Vstrčil mne do její kanceláře, vklouzl tam za mnou, zavřel za sebou dveře a odevzdaně stál v koutě, zatímco já těkal zrakem po místnosti. Nakonec můj zrak sjel na Schidovou. Zase se válela na tom svém prostorném divanu, vrtíc řítí po moly prožraném potahu. Podívala se na mne a řekla:

„Tady sestra soudruh Tomáš Bouček tvrdí, že jste ho dnes při snídani polil kafem a přednedávnem mu vyrazil dva zuby.“

„To přiznávám, ale řekl vám, čím mne k tomu vyprovokoval?“

„Uvádí, že to bylo bez důvodů.“

„Tak to se zřejmě přerekl. Nebo mu neslouží paměť.“

„Vy jeden...“

„Mlčte, Tomáši,“ přerušila ho Schidová.

„A jaké byly ty důvody?“ otázala se.

„Tak zaprvé, ty zuby jsem mu vyrazil, neboť mi bezúčelně dal facku, a dnes mi zase nahlenil pro změnu do kafe. Proto jsem je na něj vylil. Mám k tomu dost svědků, všichni to viděli.“

„Je to pravda, Tomáši?“

Staniční se vrtěl, nevěda co říct, všechno bylo najednou proti němu. Nakonec hlesl:

„Ano, je to tak.“

„Tak proto jste mi říkal, že to udělal bez důvodu. Vy,“ pokynula ke mně, „můžete jít, nyní si vyřídím něco se soudruhem staničním.“

Odešel jsem a poslouchal jsem za dveřmi. Schidová Boučka pořádně vyplísnila a když se hovor blížil ke konci, stáhl jsem se do svého pokoje. Staniční vyšel od Schidové a zamířil si to rovnou za mnou. Zavedl si mne násilím do sesterny a pravil mi tam:

„Jestli budeš dělat problémy, vyřídím si to s tebou jednou provždy a nadobro!“

„Já problémy nedělám,“ odvětil jsem mu klidně.

„Ticho a marš k sobě na cimru!“

Odešel jsem do pokoje a tam mne přivítal Bejk. Byl celý nadšený z toho, jak jsem to nandal staničnímu.

„Jsi skvělej,“ řekl, „takovýhle kapky bych mu nedokázal dát ani já, a to jsem dost prudkej.“

„Taky to teď od něj budu dost schytávat, to si piš.“

„To jo, ale ukázals mu, že jsi správnej chlap.“

„No právě.“

A měl jsem pravdu, skutečně jsem to od staničního počal slízávat jako mlsná kočka sedlou smetanu. Jídlo jsem pravidelně dostával až jako poslední, vybíral mi ty nejhorší flaksy, které by potřebovaly před pozřením nějakou redukční dietu, jak byly tlusté, nebo rovnou ještě navíc oholit - to když z bezchutné omáčky se ježily prasečí štětiny z toho nejpodradnějšího kousku masa, který vepř lidstvu dává, a vždy při tom na mne vrhl takový pohled, že jsem se až vystrašil. Já jsem se však nedal zlomit a jeho buzerování a šikanování jsem mu oplácel po svém. Dělal jsem blbosti, jaké nedělal na našem oddělení nikdo jiný. Začalo se

mi říkat kromě Bezejmenný také Bláznivej drak. A skutečně jsem byl Bláznivej, neboť jsem se choval doslova jako nepřičetný rozcapený fakan, dělal naschvály a blázniviny.

Jednoho rána staniční přišel na svou obvyklou ranní směnu, končící mu ve tři hodiny odpoledne, a já jsem vstal nahý z postele, nahý si vyčistil zuby a pak takto obnažený jsem se počal produčirovat po chodbě a zpívat si do rytmu Things Ain't What They Used To Be, skladby od Duka Ellingtona, kterou hrál jako instrumentálku i Nový Slepý pes:

*Ten staniční mne sere
ten plešoun mne tak sere
ten buzerant mne zase sere
ten staniční, ten staniční, ten staniční mne sere!*

Takhle to asi vypadá jako pěkná pitomina, ale zkuste si představit, že jste na tom jako já. Tu jeho tlamu vám přiblížit nedovedu, ale kdo nezná tu skladbu, tak si to může zahalekat podle zubem času ohlodaných not.

Když mé chování zpozoroval staniční, rozhněval se kvůli tomu a vyšel ze sesterny s úmyslem mi vynadat kvůli tomu zpěvu. Když však viděl, že tam jdu zcela obnažený, odvrátil ode mne zrak a vzkřikl:

„Co to děláte? Jste normální?“

„Jsem obyčejnej člověk, pohlaví mužskýho, co se děje?“

„Proč zde chodíte nahý?“

„Já chodim tak, jak jsem na svět přišel, protože si připadám jak znovuzrozenej.“

„To je ale chování hodné blázna,“ pravil a plivl mi na přirození. To mne rozhněvalo, rozběhl jsem se a přirození se mi počalo kývat ze strany na stranu a slina z něho skápla. Položil jsem staničního na lopatky a dal jsem se do řevu:

„Co to děláš, co mi flušes na ptáka, přijde ti to normální? Rajcuje tě to, co hošo?“

Neočekával jsem, že staniční bude klidný a řekne nerozrušeně:

„Oblečte se, takhle se na vás nemůžu dívat. A sestřičky také ne.“

„A vy si myslíte,“ na to já, „že ony jako nikdy neviděly ptáka? Ty ho viděly hodněkrát a jak při tom slintaj určitě blažeností. A ještě k tomu když je postavenej, to se jim obzvlášť líbí. A když se zanořuje do jejich těla, je jim to ještě příjemnější, než cokoli jinýho.“

„Nepohoršujte tady! Co to tady říkáte,“ řekl staniční.

„Já říkám jen čistou pravdu, že je to tak, sestřičko Wohnutá.“

Gabriela se začervenala a pak řekla tiše, podobným hlasem jako Skrčil:

„Ano...“

Nic více ani nic méně, pouze toto. Pak jsem vstal ze staničního, šel do svého pokoje a tam jsem si kolem pasu obmotal ručník. Pak ke mně dorazili muži - sestřičky a chtěli mne oholit. Já se však přičil:

„Vždycky jsem nosil vousy a taky je budu mít. Když už mi znova narostly, tak si je přece nenechám vzít.“

„Tady nesmí nikdo chodit neoholen,“ řekl na to jeden ze zřízenců.

„Co je to za pitomost, já si můžu chodit jak chci.“

„V téhle době těžko,“ řekl jiný a vytasil břitvu. Já mu ji však vyrval z rukou, hodil ji oknem ven se slovy:

„Nikdy, nikdy v životě si neoholím vousy!“

„Ale no tak...“

„Nepřibližuj se ke mně!“ vzkřikl jsem a napadl jsem jednoho z ošetřovatelů. Kolenem jsem ho kopl do varlat a pak jsem se vrhl na dalšího. Ten se mne lekl a ustoupil. Všechno to znepokojeně pozoroval staniční:

„Nebude to snadné, je ve své šílenosti silnější než my všichni dohromady. Že by měl sílu ve svých dlouhých vlasech a vousích,? Jako ten silák z bájí, ani nevím, jestli řeckých nebo římských. Myslím, že se jmenoval Herkulson, nebo tak nějak. Oholte ho a ostříhejte, ihned, i kdyby vás všechny zmlátil, musíte to udělat, nebo se neznám.“

„Pokusíme se,“ řekli ošetřovatelé jako jedním hlasem a vrhli se na mne.

Já jsem však odolával jejich útokům a nenechal jsem se ostříhat ani oholit. Takovou dobu jsem si nechával růst vlasy a teď aby mi je ostříhali a vousy oholili, to ne. Nechtěl jsem vypadat jako Charles, který byl krátkovlasý a bez vousů. Vždyť Honza měl taky knír a nikdo mu ho neholil, a Bejk, ten se pyšnil přímo planoucím plnovousem, ještě se vždy holecbal, že takovou huňatici, jako má on na bradě, dosud u žádné ženské neviděl. Nakonec to zřízenci vzdali a nechali mne na pokoji. Staniční si promnul lysou leb a posléze pravil:

„Tak ho nechte, ale ty vlasy mne pobuřují.“

„No a co má bejt?“ otázal jsem se přídrzle já, „já chci vypadat jako kytarista od Grand Funk Railroad, a mám zato, že taky tak vypadám.“

Trochu jsem se přitom cítil jako Samson, ale co bych to tomu troubovi hned vyvalil a napomohl mu tak zalepit díru v jeho řídkých vědomostech.

„Inu, nechte ho.“

Staniční si musel přiznat, že jsem ho znovu položil na lopatky. Tentokrát ne skutečně, ale svou nezdolností.

Celý den jsem pobíhal pouze v ručníku, neoblečen. Vlasy mi splývaly až k řiti a vousy jsem měl husté. Vlasy jsem se skutečně podobal kytaristovi z mé oblíbené skupiny a vousy jsem měl jak Billy Gibbons či Dusty Hill ze ZZ Top, měl jsem je však hustější, jiné barvy a ne tak rovné jako oni. Žil jsem v těžké době, v době komunismu. Psal se rok 1975 a bylo skutečně nežádoucí a společensky nevhodné nosit vousy a pěstovat si dlouhé vlasy.

Druhého dne přišel Bouček oholen, bez knírů. Nebyl tedy již nejen holohlavý, ale dokonce i pod nosem vymlasknutý. Nevím, co to mělo být za gesto, ale asi si myslel, že se jím budu řídit a budu kráčet v jeho stopách. Já jsem však o to nestál, neboť tak dlouhé vlasy jako já neměl nikdo z mých známých. Doba nepřála těm, kteří chtěli nosit dlouhé vlasy a vousy. Také jsem byl několikrát chycen na ulici a dostal jsem pokutu od příslušníků VB za to, že mám vlas delší, než je slušné, a že mám narostlý plnovous, který mi pro změnu chybí na fotce v občance. Nejvíce mne sralo to, že se muselo chodit na vojnu. I když jsem se jí snažil vyhnout jak to šlo, nakonec jsem stejně narukoval, přestože jsem udělal přijímačky na vejšku. Můj fotr - o tom raději pomlčím, mi zařídil takovou malou „protekcí“ - škola mne odmítla s tím, že musím nejdřív nastoupit do zbraně, a vojáci zase v obavách, abych tou flintou všechny komouše a lampasáky nepostřílel, mne raději šoupli k novodobým černým baronům, ke stovebnímu útvaru. To, že jsem skončil nakonec tam, bylo vlastně dobře, ale to ti panáci na vojenské správě, zaúkolovaní tatíkem znepříjemnit mi život, nemohli tušit. Nicméně jsem musel být dva roky, nejdřív mne nakrátko ostříhali a oholili. Stále jsme

se museli co chvíli holit, stříhali nás jiní vojáci, vyzbrojení elektrickými strojkami, které bych radil spíš mezi mučící nástroje. Na vojně to vůbec bylo na hovno, podstata je v tom, že člověk v nejlepších letech vyfasuje dva roky jenom za to, že se narodil s ptákem mezi nohama. To je výhoda ženských, ty ho tam mají, kdy se jim zachce, ale nám ho už nikdo neodpáře. Já jsem ale byl s odpuštěním vychcanej, dokázal jsem si vydobýt všechny možné věci a výhody. Kupříkladu jsem od kuchařů fasoval to nejlepší maso, jelikož jakožto útvárový fotograf jsem měl neomezené možnosti ofocovat a šířit mezi těmito nadřenci nedostupné pornografické snímky z pašovaných časopisů. Měl jsem klíče od podplukovnické kanceláře, kde jsem mohl mít potraviny a hlavně nespočet lahváčů v prostorné ledničce. Mnohokrát za mnou přišel podplukovník a ptal se mne, jestli si může vzít nějaké pivo z mých zásob, jelikož mu přijede delegace z velení z Prahy. Spal jsem ve své kanceláři a nemusel chodit na ranní rozcvičky a nástupy, protože moje další funkce byla zapisovač docházky civilních pracovníků. Takže jsem ráno odfajfkoval, že všichni dorazili, riskuje přitom, že některý z nich už exnul po kvantu domácí slivovice, již se ti bodří Moraváci nalávali den co den. A odměnou mi by obsah kožené montážní brašny - nějaký ten lahvoň, a když za vzornou evidenci docházky doplnila ještě prémie v podobě nějakých těch prasečinek, tak civilisté chodili do práce málem s ruksakem, aby se mi odvděčili za mé služby. Takže jsem fasoval navíc třeba domácí slaninu, klobásy, nebo stažené nutrie k pečení - nejlepší byly na česneku. A potom jsem s kámošema pořádal žranice, kde jeden chod střídal druhý, a když už měly naše žaludky dost, zahráli jsme si na římské patricie, srolovali Rudé právo, polechtali se jím v krku, pozřené chody odložili a vrhali se lačně na další. Dále jsem tam kradl - fuj, to je slovo, takže spíš zachraňoval před nevzdělanci, knihy z útvárové knihovny. Na to, že to bylo na Moravě ve Vyškově a na to, že to byla vojenská knihovna, tam měli dost dobré tituly. Přemístil jsem odtamtud kupříkladu nějaké knížky od Remarquea a také Salingerovo Kdo chytá v žitě, nebo Zazi v metru, knížku od Raymonda Queneaua, vynikající historický román o rytířích kříže Písečná kosa od Vladimíra Körnera a mnohé jiné další tituly, jako namátkou Otu Pavla, Johna Updika, Hemingwaye, prostě samé kvalitní autory a romány. Doplnil jsem jimi svou vlastní knihovnu, která našťastí při tom, jak jsem založil požár, ohni zcela nepodlehla, a dodneška jsou v ní všechny knížky zachovány, jak mi řekl Narcis. Sranda byla, když jsme občas opili majora a on pak, s tím svým komunistickým účesem, hrál s mojí kapelou na saxofon večer v kanceláři, která nám sloužila i jako zkušebna. Jednou nás jeden náš kamarád zvěčnil, jak na majora jakoby močíme a říkáme mu:

„Soudruhu majore, držte tempo takhle se nedá chcát!“

Na vojně jsem měl taky svěřenou kameru a tam jsem s ní natočil takový srandovní asi patnáctiminutový film. Byla kamera na šestnáctimilimetrové filmy, na jeden se vešlo tak pět minut záznamu. Bylo tam natočeno třeba to, jak někdo jí hovno, nebo jak můj kamarád snídá metr točeňáku, visící jinému z poklopce, a zapíše to z půllitru syrovými vejci, předtím ležícími namísto varlat, a podobné rozvernosti. Já vůbec na vojně měl výhody. Tak třeba, dokázal jsem sám sebe vypustit z kasáren dřív, než bylo možno. První opuštěák byl možný až po dvou měsících pobytu, ale já jsem jel hned za týden jakoby na služební cestu, abych si přivezl kytaru a všechny možné věci, potřebné na provozování hudby a založení skupiny. Tu jsem opravdu dal dohromady a jmenovala se neveřejně Vojna do hoven. Byl v ní bubeník, baskytarista, klávesák a pochopitelně já s kytarou. Jednou, když byla soutěž vojenských kapel, tak jiná skupina, která hrála sračky od Olympicu a Bacilů, si myslila, že vyhraje, protože to tam všichni žrali, ale vyhráli jsme to my. Každý fandil tamtěm, ale bezesporně jsme podle poroty byli nejlepší my. Přesto však mám na vojnu blbě vzpomínky, protože mne to tam skutečně sralo, musel jsem tam být celé dva roky. Tak jsem tu vojnu a uniformu nenáviděl, že jsem úplně vyšiloval, když mne někdo v těch hadrech viděl. Při jednom opuštěáku se u nás doma slezli příbuzní, aby se na vojáčka podívali, než jsem se stačil převléknout. To jsem nevydržel, proskočil sklem zavřených dveří s tím, že nejsem exot ze ZOO, aby mne očumovali jak jaté zvíře ve stísněném pavilonu. Zrovna tak jsem nenáviděl kvádra, to když jsem chodil do tanečních, doslova jsem se plížil podle zdi jak nějaký rozvědčík, aby mne nikdo ze známých nespátl. Navíc ten oblek byl zcela zbytečná věc, neboť za dvacet korun, které jsem od mámy dostával za to, že se účastním hodiny kursu tance a společenského chování, jsem si v dobrovolně zvoleném náhradním programu dopřál několik zlatopěnných Plzní, předstíraje po návratu, že jsem byl neodolatelným lvem tanečního parketu.

Když jsem takto počal vzpomínat na staré časy, vybavilo se mi také, jak jsme jezdili se střední školou na brigádu na sbírání chmelu. Do nižšího ročníku chodil syn jednoho komunisty, mladý Strouhal. Tomu jsem dával pořádný kapky, protože byl šíleně oprsklej. Toho jsem jednou zapráhl do starého kočáru, který býval kdysi tažen koňmi, bičem jsem mu práskal na hlavou a hnal jsem spřežení kupředu. To bylo něco, když povoz brzdil u valníku, kde se vydávala večere, a pan profesor literatury, horlivě přednášející o našich neohrožených a nezdolných vlastencích, pojednou zbledl jak stěna čerstvě navápněného hajzlu - on kolikrát malému Strouhalovi podlézavě platil pivo, přestože ten zmetek byl v prváku, a teď viděl takové ponížení svého chráněnce. Také jednou na nás jednou Strouhalovi kamarádi učitelům řekli, že to pivo, co bylo schované ve slámě v noclehárně, jsme si tam schovali my, z vyššího ročníku, a byli jsme za to pány pedagogy pokáráni. Tenkrát jsem se dost nasral, a namísto, abych popravdě nabonzoval, jak to bylo, tak jsem sololitovou deskou, která oddělovala jednotlivé místnosti pro spící, prohodil sekeru a ta se zasekla do trámu kousek od švitořící Strouhalovy hlavy. Toho večera už ani nehlesl. Sbíráni chmelu mne vůbec nebavilo, a to jsme tam jako na povinnou brigádu museli jezdit každý rok. Snažil jsem se sbírat, ale opravdu mi to nešlo, ne že bych to odfláknul, ale nebyl jsem pro to stvořen. Kontroloři z družstva, kteří namátkou ověřovali, zdali je sesbíráno z chmelového keře všechno i až u samé špičky, u mne našli něco nesesbíraných ojedinělých chmelových paliček. Byl jsem z brigády vyhozen s tím, že sabotuji socialistické hospodářství. Z chmelu mne pak předčasně vezla autem Strouhalova sestra. Další rok jsem raději platil za to, že za mne mladší sesbírali potřebnou normu, a já jsem se tak uléval z této nezáživné činnosti a plnil přitom požadavky na nás kladené. Strouhal sám se mi již nikdy se mi neprotivil poté co poznal, že jsem jediný, kdo se nezalekne jeho vlivného jména. To jsem i ocenil, byl asi trochu jiný než jeho vysoce postavený fotr, o kterém se tou dobou povídalo, že má poměr se zpěvačkou Halinou Vodrážkovou. Teda v Televizních novinách to nehlásili, tak nemůžu zaručit, že to byla pravda.

Tok mých myšlenek zabloudil mnohem dál do minulosti, připomněl jsem si naši třídní učitelku na základní škole, kterou jsme měli po celý první stupeň. Jmenovala se Kozlíčková a co chvíli nám vyprávěla historky o tom, jak se za války dokázal schovat za telegrafní sloup, když zjišťovala zprávy o nepříteli, a že podjela krávu na motorce a odbouchla Němcům tank pancéřovou pěstí. Na mne nebyla nějak zasedlá, ale skutečně ráda měla Růžičku, mého spolužáka a kamaráda, o kterém tvrdila, že se stane prezidentem. O Mandlové zas tvrdila, že bude štipovat ponožky na jeřábu. Já jsem ji v oblibě neměl a těm jejím kecům jsem nevěřil, neboť to byly opravdu kraviny. Jednou jsme takhle stáli na chodbě a poflakovali se tam i deváťáci. Jeden z nich se podíval na druhého a řekl mu:

„Ta Kozlíčková, to je ale kráva, a tu prdel, tu má jako valach.“

Když jsem je slyšel, nabyli u mne vážnosti, neboť ještě nikdo se neodvážil říct něco tak potupného a přitom pravdivého o Kozlíčkové.

Tak na toto a na mnohé jiné jsem vzpomínal, zatímco jsem se díval na staničního oholený knír.

*****

Honza Kulíšek byl v pohodě, přestože byl tak trošku komunist, jak jsem později zjistil. Tím mne trošku sral, ale byl to dobrý kamarád, měl jsem ho rád. Ještě dneska ho vidím s tím jeho kufrem plným desek rockových kapel. Musím o něm ale říct, že on nebyl úplný komanč, jinak by neměl ty desky ze zahraničí, kdyby to byl komouš, tak by toho svého přítele udal za nezákonný dovoz, ale to on ne. Sice byl svolný poslouchat ty komunistické kecy v rádiu a v televizi, ale jinak komunist nebyl, pouze jim naivně věřil. Mně ani nikomu jinému, o kom věděl, že nemůžeme komouše ani cítit, by nikdy ničím neublížil a nic by na nás nepráskl. To Charles, ten byl nestranný, toho nezajímalo, jaké jsou u nás poměry, ten se o politiku vůbec nezajímalo. Žil zde již mnoho let a nic jím neotřásl, ani když komunisti upevnili pomocí ruských tanků vládu, nic s ním nehnulo. Jarmila Homzová, ta, která se chtěla zabít práškama, pro změnu byla komunistka, a to hodně silná, ta poslouchala všechny komunistické žvásty a Honzovi pořád vyhrožovala, že ho udá za ty desky, co má v kufu. Nikdy ale nebyla taková a nezdálo se, že by ho udala, nedokázala na svého

spolupacienta říct něco, co by mu mohlo ublížit nebo zničit existenci, možná v normálním životě to byla pěkná mrcha, ale mezi zdi blázince se chovala ve snesitelných mezích. Kdyby se někdo dozvěděl, odkud ty desky Honza má, tak by ihned byl vyslýchaný za styky se západem a dovoz podvrtné kultury, neboť to se nesmělo. Už tak dost problémů měli komunisti s přísunem nežádoucích informací a kultury v pohraničí, kde pomalu každý poslouchal rádio z Německa nebo Rakouska, které se tam dalo snadno naladit.

Jednoho dne se to stalo. Seděl jsem na židli v denní místnosti, když tu ke mně přistoupili dva muži, statní jako hory, s krátkými vlasy. V ruce měl jeden stříhací strojek na vlasy a druhý břitvu na oholení vousů.

„V tom má prsty staniční,“ pomyslel jsem si, „určitě si je na mne sjednal.“

Přistoupili ke mně a uchopili mne za ruce. Přimáčkli mne ke zdi a drželi mne tak silně, že jsem se nemohl ani pohnout. Nakonec se skutečně objevil staniční, vzal jim holicí strojek a ostříhal mi vlasy úplně nakrátko. Strašně to tahalo, tenkrát ještě neměli pořádné strojky, pouze ty ruční na cvakání. Zatímco mne stříhal, jediná část těla, kterou jsem mohl hýbat, byla hlava. Mlátil jsem jí, aby mne nemohl zbavit vousů. Nakonec mne však uchopil jeden z těch dvou habánů za hlavu a staniční mne oholil dohladka. Pak mne ti dva pustili a odešli. Pouze staniční tam spokojeně stál a koukal na mne, jak hledím na své ustříhnuté vlasy, měřím jejich délku a jak se bezmocně hladím po hladké tváři. Od toho dne se stal mým úhlavním nepřítelem, byl jsem proti němu zaujat ještě více než předtím.

„Vyhoďte ty vlasy!“ nařídil rázně sestřičce.

To již se blížil konec jeho směny a on odešel ve své kožené buzerantské bundě domů, někam do Ďáblic, či kde ten pekelník bydlel.

Když sestřička uklidila a vyhodila moje vlasy, šel jsem na svůj pokoj. Tam mne přivítal Bejk a zeptal se mne, co se to se mnou stalo.

„To víš, kamaráde,“ odvětil jsem mu, „zvítězili nade mnou, porazili mne. Ale to byla jenom bitva, jedna a prohraná, ale já jsem mu vyhlásil dneska válku. Nastane čas pomsty. Vždyť já jsem přece syn Boží, a tak mne všichni budou poslouchat.“

Zase to na mne šlo, zase jsem propadal hlasům, opět mi počaly přikazovat všelijaké věci a říkat všechno možné. Charles byl přítomen a jak to viděl, poznal, co se děje, došel pro sestřičku a ta mi píchla nějakou injekcí a já jsem ulehl na lůžko a ihned jsem usnul.

Probudil jsem se uprostřed noci a již jsem hlasy neslyšel. Vyšel jsem z pokoje k denní místnosti. Nikdo tam nebyl. Zamířil jsem do pokoje, na němž ležel Honza. Vstoupil jsem tam, ale na jeho lůžko bylo prázdné. Ještě mne napadlo, že by mohl být v koupelně. Vešel jsem a tam jsem ho našel. Ležel ve sprše v tratolišti krve. Jakmile jsem ho tam viděl, skočil jsem k němu a sklonil se nad jeho bezvládným tělem. Podřezal si žíly, poznal jsem hned. Ležel tam a umíral. Pohlédl na mne zakaleným zrakem a řekl:

„Nech si má desky, hlasy si to přejou a přejou si, abych já byl mrtev.“

Poté zmlkl. Já jsem ihned běžel za noční sestřičkou, byl jí celkem milý chlápek Jan Hodula. Rychle jsem ho zpravil o tom, co se stalo, a on popadl podvazovadlo a desinfekci. Vyrázili jsme směrem ke koupelně. Honza Kulíšek měl podříznuté tepny na obou rukou. Pohlédl jsem na to zblízka a udělalo se mi špatně, musel jsem se oddálit. Hodula podvázal rány nad říznutím a poté je i vydesinfikoval. Bylo však již pozdě. V pootevřené denní místnosti dohrávala skladba od Grateful Dead. Společně s posledním taktém závěrečné písně na desce a s klapnutím gramofonu vyrchal z Honzy zbytek jeho života. Hodula mu ho již nedokázal vrátit a já taktéž ne. Šel jsem do denní místnosti, uklidil desku do kufru a ten jsem přenesl k sobě do pokoje. Probudil jsem přitom nedopatřením Pepu Bejka. Ten na mně poznal, že jsem rozesmutněn, a zahlédnuv, že na rukou mám krev, otázal se mne, co se stalo. Ihned jsem mu to řekl a pak jsem ho zavedl do koupelny. Hodula stále klečel nad mrtvým a pokoušel se mu navrátit život, bylo to však marné. Když se muž ujistil, že již více nepomůže, spojil se telefonem s oddělením, kam se ukládají mrtví. Zabalili Honzu do igelitu a já pohlédl naposledy na jeho tvář. Na tvář přítele, kterého jsem si vážil a kterého jsem měl rád. Chudák, podlehl hlasům a jejich našeptávání, nechal se ovlivnit zlou náladou.

Odvezli ho na převozném lůžku na zvláštní oddělení a uložili ho k dalším mrtvým, který ten týden zemřeli a jichž bylo pramálo. Proč se jejich společníkem musel stát také Honza Kulíšek, to jsem nechápal. Odešel jsem do svého pokoje a se slzami v očích až do rána hladil kufr s jeho deskami. Ráno jsem ani nesnídal a dokonce jsem přestal na nějakou dobu dělat obtíže staničnímu. Každou noc jsem poslouchal v denní místnosti desky a vzpomínal na Honzu a na naše rozhovory a jeho skutky a činy. Mé vzpomínky na něj byly dobré a žádná z nich nebyla ničím pošpiněna. Někdy se mnou v noci poslouchal Charles, ale jeho přítomnost mi nemohla nahradit Jendu, to byl jedinečný člověk. Byl jsem Charlesovi vděčný za to, že se mnou někdy poseděl v noci a popovídal si se mnou, Kulíška však skutečně nahradit nemohl, toho nemohl nahradit nikdo, vůbec nikdo.

Žal v mém srdci trval po dobu dvou měsíců. Ani jsem Honzovi nebyl na pohřbu. Byl pochován na Olšanech na útraty nemocnice. Neměl žádnou rodinu, neměl nikoho, kdo by mu mohl pohřeb financovat. Na jeho pohřeb jsem nemohl, ač jsem se toho domáhal a chtěl jsem tam jít. Nemohl jsem si nechat ujít rozloučení s přítelem, jehož přítomnost a přátelství mi byly dražší než zlato. Nakonec žal v srdci otupěl a já jsem se začal uzavírat sám do sebe. Stranil jsem okolí se čím dál více, propadal jsem tomu. Chtěl jsem být sám, přítomnost lidí mi byla nepříjemná, ba i Pepa Bejk mi vadil. K obědu jsem chodil, až když ostatní dojedli, a u stolu jsem se šťoural v jídle sám, neboť být mezi tolika lidmi pro mne bylo namáhavé a vyčerpávající. Když jsem se ptal, jaká je moje diagnóza, doktorka či primář mi vždy řekli, že to není jasné. Bejk, když všechno tohle viděl, tak usoudil, že asi trpím schizofrenií, neboť podle něj tak jako já vypadají skuteční schizofrenikové, mé chování bylo podle něj typické chování schizofrenika. Já tomu nerozuměl a nevěděl jsem, jakou mám nemoc, nikdy jsem nestudoval duševní nemoci a jejich příznaky, a tak jsem nemohl říct, zdali jsem skutečně schizofrenik, nyní s odstupem však zjišťuji, že tomu tak bylo.

Následujícího dne mi staniční oznámil, že jsem přeložen na pavilon 25. Musel jsem se tedy rozloučit i s přáteli, které jsem za tu dobu poznal. Charles dokonce plakal. Byl také ještě rozžalostněn Honzovou smrtí, a když odcházel jeho druhý největší přítel, brečel jako malé dítě, kterého si rodič nevšímá. Homzová byla také mým odchodem dojata, ale zdaleka ne tak, jako Reed. Naposledy jsme si podali ruce a já odcházel s dvěma kufry. V jednom jsem měl své osobní věci a prádlo a v druhém Jendovy desky. Přál jsem si, aby i v pavilonu 25 byl gramofon, abych si mohl přehrávat elpíčka s muzikou, která mne už dávno tak uchvátila a dávala mi sílu přežít. Ani jsme je s Honzou Kulíškem neposlechli všechny, měl jich skutečně mnoho, plný objemný kufr, ve kterém je zakládal seřazené podle jednotlivých skupin. Od každé měl oblíbené kapely všechna alba, a kufru, kde je přechovával, jsem si vážil jako ničeho jiného. Pak jsem hleděl, vzdaluje se, přes umělohmotnou výplň okna, na to, jak je na k němu Charles Reed přitisknut, mlátí do něj bezmocně a pláče. Ještě nikdy jsem neviděl muže brečet, a ještě k tomu takového muže, jakým byl pevný a sveřepý Charles. Za ním stál Bejk, v jeho výraze bylo patrné, jak je smuten, že odcházím, ale jeho oko zůstalo suché, nevyšla z něho ani jediná slza. Ale ne, tu jsem postřehl, jak se cosi v jeho tváři zalesklo. Z každého oka skanula jedna krůpěj a sjela mu přes zarostlé tváře až k bradě, kde se ve vousech spojily v jednu. Pepa, který vypadal spíš jak vyplašené tele, než jako obdivovaný Bejk, si ji utřel a pak se přece jen trochu vzmužil a pouze slabě popotahoval. Sestřičkám bylo úplně lhostejné, že jsem odešel, ale Hodula, který měl zrovna také směnu, ten byl také trochu zklamán, neboť věděl, jak jsem si rozuměl s většinou těch, kteří byli na diagnostickém oddělení, a hlavně jak jsem se přátelil s Honzou Kulíškem...

*****

Na novém oddělení to nestálo také za mnoho. Dostal jsem nového ošetřujícího lékaře, jmenoval se Kulíšek, připomínal mi jménem Kulíška, ale chováním byl zcela odlišný. Byl to zavilý komunist s typickým kohoutem a husákovskými brýlemi, nasazenými na špičce nosu a vzdálenými od očí. Nebyl o nic lepší než Schidová. Když mne přijal ve své pracovně, posadil mne na nepohodlnou dřevěnou židli a zachoval se stejně, jako Schidová - rozlil své špeky do prostorného křesla a pravil mi:

„Tak soudruhu, přestoupil jste na naše oddělení, což znamená, že se vám změnil i ošetřující lékař. Jmenuji se Jaroslav Kulísek a nyní o vás budu pečovat. Vedu také velkou vizitu, která je každý týden ve čtvrtek od osmi hodin ráno. Mám zde o vás zápisy ve vaší kartě a četl jsem, že děláte, soudruhu, problémy. Tak to tady nelze. Prý na vás museli přivést dva ošetřovatele, abyste se vůbec nechal ostříhat a oholit. Napadl jste několikrát soudruha staničního a chodil jste prý dokonce nahý po oddělení. Tak to se tady dít nebude. Já jsem zároveň primář tohoto oddělení a žádám vás jménem pracujícího lidu, který dře v továrnách a dolech, zatímco vy, magoři, se tu válíte jak prasata v žitě, abyste se choval nejslušněji, jak to jde. A nepůjdeli to, budete postihován různými tresty podle výši prohřešku.“

„To jsem tady v pasťáku nebo kde, že tu budu trestanej za nevhodný chování? Jsem snad grázl z nápravného zařízení? Já vám něco řeknu. Já jsem kdysi byl vychovatelem v pasťáku a vím, jaký tam jsou exempláře. To jsou děti, který se těžko napravujou. Já jsem to poznal, to jak se chovám já, to není nic oproti chování jejich. Já jsem s nima chodil na Mlácelku, to je taková pískovcová jeskyně na Liběchovicu, a oni to tam ničili jak nějácí barbaři. Tam jsou rytiny a umělecká díla od Václava Pravého, ti nenapravitelní barbaři to všechno poškodili, mlátili do toho kamenama a chovali se nepřičetně. Vychovatelé tam byli taky zvláštní sebranka, jejich uznání jsem získal, teprve když jsem jednomu cikánovi rozbil hubu, vlastně i pro chovance jsem byl do toho okamžiku trouba, kterýho můžou ochcat, když s nima jedná po dobrém. Raději jsem odtamtud odešel. Teď si fakt připadám, jako kdybych stál před ředitelem pasťáku, tím zrzkem obarveným načerno, s palicí lesknoucí se havraní černí jak čerstvě nakrémované kanady, a ten že mi dává kapky za všechno to, co dělám, i za to, co bych mohl možná eventuelně někdy náhodou provést.“

„Dost bylo drzosti, soudruhu...“

„A neříkejte mi pořád soudruhu, já nejsem komouš jako vy.“

„Co urážíte naši politickou stranu, to nejsou žádní komouši, ale Komunistická strana Československa! Nebudu trpět urážky na naše dobrodince.“

„Další rudoch jako poleno, to i vy věříte těm jejich kecům?“

„To nejsou kecy, ale pravdivá a moudrá slova. Názory a výroky vůdců utlačovaného pracujícího lidu jsou moudré a neukvapené.“

„Řekl jste to úplně naopak, jsou hloupý a ukvapený.“

„Já jsem vám říkal, že pokud budete dělat problémy, tak neujdete trestu!“ vzkřikl mocně Kulísek.

„Já vám dělám obtíže?“

„Zajisté, že děláte potíže, urážíte naši politickou stranu.“

„Já jenom svobodně vyjadřuju svůj názor a říkám vám, že nejsem komunista.“

„To jsem hned věděl, jinak byste neměl zálibu v dlouhých vlasech a vousích, to komunisté nenosí...“

„A co ten váš Marx, zarostlej jak orangutan? Nebo Leninovic Volod'a, sice s připlešlou syfilitickou hlavou, ale zato zdobenou kozí bradkou? Asi měl péro už zvadlý a tak to tý svý štětce dělal těma štětínama. Ty jejich ksichty visí na každém úřadě, nemluvě o prvomájových průvodech, kdy to vypadá spíš, jak hromadná reklama na vodičku podporující růst vousů. Máváte těma jejich tlamama každému před očima, že je to k zblití!“

„Vy jste antikomunista! Dnes už tak slušní lidé nevypadají! To se soudruhům z ÚV nelíbí.“

„Já to vím, a taky proto jsem si je nechal narůst.“

„Buďte již zticha!“

„Já jen chci říct, že jsem skutečně antikomunista, a to silnej, klidně bych vedl i vzpouru proti komoušům. To u nás v domě je taky jeden komouš, účetní Skála, a ten je posedlej tím, že přijde válka, kterou chystají Američani. Takovej je to komouš, hromadí si ve sklepě a v chatce za městem všechny možný potraviny, už mu s tím hýbou červi, je to bláznivej komunista. Vás bych k němu hned přirovnal. Ale už seru na ty vaše kydy a chci si lehnout.“

„Vrchní sestro,“ pokynul Kulísek k ženě, stojící u dveří, „odved'te ho do jeho pokoje. Tam ať si vybalí zavazadla do skříně a pak mu dejte sprchu. Ale řádně studenou! A pořádně ho zchlad'te, ať nám tady nedělá problémy. Pak ho oholte a přistříhňte mu vlasy.“

„Ano, soudruhu primáři.“

Odvedli mne na pokoj. Tam jsem si vybalil oblečení a uložil jsem je do skříně mně určené. Byl jsem na šestilůžkovém pokoji. Moje lůžko bylo jediné volné, na všech ostatních leželi mně dosud neznámí muži a spali. Kufr s deskami jsem si dal pod postel. Pak mne dva pochopové násilím uchopili silně za ruce a svlékli ze mne veškeré oblečení, které jsem měl na sobě. Křičel jsem a vzbudil jsem tak své ostatní spolubydlící. Nakonec mne nahého dovedli až do koupelny, kde mne nejdříve oholili a ostříhali - pochopitelně násilím, a osprchovali mne chladnou vodou. Já však byl otužilý, zamlada jsem si sekal na Berounce v ledu díry pro koupel, navíc to nebyla má první sprcha v tomto ústavu, a tak to pro mne nic neznamenalo. Když jsem přišel zpět pokoje, abych se oblékl, viděl jsem, kterak jakýsi z mých spolupacientů si hraje s jednou deskou, s prvním albem Ten Years After. Jakmile jsem to viděl, nahý jsem k němu přiskočil, vytrhl mu desku z ruky a zasunul ji zpět do obalu. Oblékl jsem se, uložil desku do kufru, ten zavřel a dal nahoru na skříň, aby se k němu ten malý příkrčený tvor nemohl dostat. Všichni mu tam říkali Smeták, protože stále chodil při zemi a rukama ji jakoby zametal. Nikdo s mých spolupacientů nevěděl, čím tento příkrčenec trpí. Často celý den byl schoulený v koutě a něco počítal, co, to však nikdo nevěděl, a když jste se ho na to zeptali, pouze se bystrým krokem příkrčence uchýlil do jiného kouta a neodpověděl vám.

Mí spolupacienti byli opravdu podivní. Rozuměl jsem si pouze s jedním, a to se schizofrenikem Oldou Jankem, ten navíc taky nežral komouše a byl celkově docela v pohodě. Ostatní pacienti byli podivní svým chováním a nebylo možno s nimi o čemkoliv mluvit. Na oddělení byly celkem tři pokoje. Dva šestilůžkové, na jednom z nich jsem byl já, a jeden čtyřlůžkový. Více zde bylo mužských pacientů, ti zabírali oba šestilůžkové pokoje, pouze na čtyřlůžkovém přebývaly tři ženy. Postupem času vás možná seznámím se všemi svými spolupacienty, nebudu je nyní všechny líčit, připomněl jsem pouze Oldu, neboť to byl můj kamarád.

Zjistil jsem, že na dvacátém pátém pavilonu gramofon nemají, nemohl jsem tedy pouštět desky do té doby, než jsem byl poprvé propuštěn na denní propustku. Domů by nemělo cenu chodit, po požáru bych tam určitě nic nenašel, ani gramofon, ani desky - měl jsem obyčejné běžně dostupné tituly, takže jich nebyla taková škoda. Horší ztrátou byla moje ohromná fonotéka na páskách. Od mého kamaráda, zaníceného rockera, jsem měl nahranou veškerou možnou muziku. Michal Poláček, jak se ten zdroj kvalitní hudby pro celou Prahu jmenoval, měl příbuzné v zahraničí, a tak týden co týden chodil na celnici pro rozlepené balíky s rockovými novinkami. Zavolal jsem tedy Ohonkovi a dal mu patřičné pokyny. Narcis zamířil rovnou do bazaru a za pár šupů tam pořídil zánovní gramec se slušnou jehlou a lehkou přenoskou a vyrazil s ním směrem k Bohnicím. S díky jsem od něj převzal staronový přístroj a chystal se mu dát patřičnou částku na úhradu, jak jsem mu slíbil.

„Nech to bejt, vím co pro tebe muzika znamená.“

„Ale co tvoje stará, ta tě roztrhne jak hada.“

„Ta ať si vysere voko, měl jsem nějakou kačku ulitou, ví prdlajs. Ber to jako dárek k Vánocům.“

„Co blbneš, vždyť jsou až za čtvrt roku.“

„Na to sere pes, tak si je udělej dneska.“

„Dík!“

„Nemáš zač, tak šťastný a veselý!“

Narcis, ten soused, kterému jsem nedávno ještě přiřel cejch blázna, odešel z ústavu pro duševně choré, mého nového působiště, a já díky jeho pomoci získal rychle nový gramofon. Zapojil jsem ho v denní místnosti a počal po nocích s Oldou poslouchat desky a relaxovat či se při nich bavit. Olda Janek mi tak trošku nahradil Honzu Kulíška, ale jak jsem již řekl, nikdo ho nedokázal tak zastoupit, aby mi ho nahradil. Jednou, když jsme takhle s Oldou poslouchali Blue Öyster Cult, zeptal se mne:

„Hele, kde jsi přišel k těm deskám?“

„To je smutná historie,“ odpověděl jsem a vypověděl jsem mu všechno, co se stalo s Honzou. Když dopslechl mé vyprávění až do konce, pravil udiveně:

„Tak takovou cestou jsi se dostal k tomuto polepenému kufru. To já mám také pár kousků, jistě ty je ale budeš také mít, mám tady Párply a Steppenwolfy, od každý kapely dvě desky.“

„V tomhle kufru se nachází celá diskografie od obou skupin. A jak jsi ty přišel k těm deskám?“

„Já?“ otázal se Olda a pokračoval v řeči, „já jsem si je přivez ze zahraničí ze studijní cesty do Německa. Měl jsem jich víc, ale většinu mi zabavili na hranicích. Zbyly mi teda jen tyhle čtyři.“

„A co jsi měl za jiné desky?“

„Všechny možný alba současnejch i dnes už neexistujících rockovejch i bluesovejch kapel, kupříkladu jako Yardbirds; Cream; Wishbone Ash; Santanu; Zeppeliný; Byrds; Who; Crosby, Stills, Nash & Young; Iron Butterfly; Mott The Hoople; Crimsony; Gentle Giant; East of Eden; Humble Pie; Spooky Tooth; Vanilla Fudge a podobně.“

„Škoda, že ti je zabavili, mohli jsme si pouštět i tvoje desky. Naštěstí v mém, tedy Honzově kufru, je prakticky všechno, cos jmenoval.“

„Co se to tu děje?“ otázal se za námi hlas, v tu chvíli cizí, ale přesto dobře známý. Byl to Ludvík Motýl, noční sestřák, jak jsme říkali mužským sestřám. Ten byl docela v pohodě. Komunista to určitě nebyl, když nám ráno měl předčítat povinné aktuality z Rudého Práva, kroutil se při tom jak červ na háčku a ta lží plná slova mu šla přes rty stejně nenučeně, jako dítěti u doktora polykání rybiho tuku. Vlídne se na nás podíval a pokračoval:

„Tak Ústříce si tu pouštíte, jo?“

„Přesně tak, sjíždíme jejich desku. Přisedněte a poslechněte s námi.“

„Rád, už tak dlouho jsem neslyšel novou desku, a to ještě k tomu takovej bigboš. Tady nám gramofon pacienti rozbili a z vedení sem již nový nedodali, takže ani tady Janek si nemohl pouštět dokola ty svý Stepní vlky a Párplíky. Znal jsem všechny písnička nazpaměť, neboť Olda předtím ty desky mydlil pořád. A když jsme u toho, nechcete, abychom si tykali,“ navrhl mi, „že jo, Oldo, je blbý, že s jedním z vás si tykám a s druhým vykám.“

„Klidně, Ludvo, budeme s tykat, vždyť jsi taky milovník rockový muziky.“

„A jakej, jsem velkej fanoušek, mám rád muziku od hardrocku přes blues po psychedeliku, ale popík, to není pro mne.“

Jak to Motýl řekl, vzpomněl jsem si, jak jsme poprvé za noci s Kulíškem zapnuli rádio a tam šmrldaly ty srágoro a jak jsme se to pokoušeli přeladit, ale bylo to marný. Nejsou všichni pravověrní zastánci rocku. Vzpomněl jsem si na Nového Slepého psa a Michala Vodičku, jejího hlavního člena, který ostatní pohltil svýma kecama o skvělosti jazzu...

„Ale ty mne vůbec neposloucháš,“ probudil mne náhle z přemítání Ludva, „jsi nějak mimo.“

„A co se děje?“

„Vyprávím o tom, jak můj kámoš byl v šedesátým devátým na festivalu ve Woodstocku a tam, že to byl pořádněj nárez. On je hippie a proto tam musel jet, protože to byly tři dny míru, muziky a štěstí. Byl dokonce mezi těma, mezi který hodil svůj nástroj Pete Townshend. To jak jistě víš, je kytarista od Who. Bylo ale pro něj těžký dostat se do Ameriky, protože pustit ho pochopitelně nechtěli, zasraný komouši, tak musel měsíc předtím předem šukat jednu starou rašpli, manželku nějakýho papaláše s prdelí jak bedna kytu, která mu za to zařídila výjezdní doložku s tím, že jede pracovat jako mládežnický novinář a psát o utlačování dělníků v automobilkách v Itálii. Odtamtud letěl hned letadlem do Ameriky. Dostal se tam právě včas a zúčastnil se festivalu. Měl pořádně dlouhý vlasy, nosil členku a plnovous a byl načichlej trávou jak sladem pivovar.“

„Já jsem taky pobuřoval. Já jsem nosil vlasy až na prdel, ale staniční na diagnostickým mi je ostříhal a vousy mi oholil, byl to strašnej zmetek, já jsem ho vůbec neměl v oblibě. Ten tvůj kámoš měl teda kliku, že se mohl dostat do Ameriky, vždyť já jsem po tom taky strašně toužil, abych se tam podíval. Je to bezmála šest let, co to bylo. Tak jsem si přál dostat se na Woodstock, ale nebylo to možný. Zrovna mi umíral v těch dnech děda a já jsem ho nechtěl opustit.“

„Já vůbec o nějakým festivalu neměl ani ponětí,“ řekl Olda, „to jsem se dozvěděl až tady od Ludvy, že nějaký takovej festival vůbec kdy byl. Ale když jsem slyšel, co tam hrálo za skupiny, tak bych taky chtěl. A proč jsi tam vůbec nebyl ty, Ludvo, když jsi takovej fanda rockový muziky?“

„Ale to víš, už jsem pracoval tady, takže jsem měl závazky. Ten kámoš mne chtěl vzít s sebou, ale já nemohl, protože jsem tu zrovna začínal a byl jsem rád, že jsem se vůbec kde uchytil, tak jsem nechtěl o

tohle místo přijít, ale jinak bych pochopitelně rád letěl s ním. Já jsem toho kámoše už strašně dlouho neviděl. Jeden můj jinej kamarád tvrdí, že zase odletěl do Ameriky, protože chtěl žít ve svobodný zemi, jinej mi zase tvrdil, že za svobodu utekl někam do Austrálie.“

Nasadil jsem na gumový kryt talíře gramofonu první album Santany. Tóny jeho kytary se medově nesly nemocničním tichem, které si ani jeden z nás nedovolil narušit. Byla to paráda - dlouhý, měkce teplý, pro Carlose naprosto charakteristický zvuk, ten mne tedy dovedl dostat.

Dlouho do noci jsme si takto několikrát do týdne poslouchali, stalo se to naším zvykem. Jednoho večera jsem jako obvykle vyměňoval postupně desky na talíři, až nastala jitřní doba. Bylo pět hodin ráno a já jsem se chtěl ještě trochu prospat. Řekl jsem to Oldovi i Ludvovi, ulehl jsem na lůžko a ihned jsem usnul. I Olda si šel lehnout a Ludva se zavřel do sesterny a čekal na příchod vrchní sestry. Ta přišla v šest a všimla si, že v denní místnosti se svítí. Zapomněli jsme tam totiž zhasnout. Jakmile to zahlédla, přistoupila k Ludvovi a optala se ho na příčinu. Byla to tuctová kráva, která poslouchala pecky jako ABBA, Gott - tím, že se pokusil zprznit Creedence, si mne nezískal, a takový sračky, a kdyby jí řekl, že jsme poslouchali moje desky, tak by mi je zajisté vzala. Řekl tedy:

„Pouze uklízím, tak jsem zametal i v denní místnosti, někdo tam včera nadrobil housku. Byl tam pěkněj svinčik.“

„A proč jste tam nechal rozsvíceno, to je zbytečné, ne?“

„Chtěl jsem ještě otřít stůl.“

Vrchní sestra vešla do denní místnosti, pohlédla na stůl, na němž byla upatlaná umakartová deska, a pravi-la:

„Máte pravdu, přešetřete stůl, je zaprasený jako nebudu říkat co.“

Ludva vzal hadr, poníženež otřel stůl a pak ho ještě leštěnkou naleštil, takže se leskl jak psí koule.

V sedm třicet byl budíček. Vstal jsem chvíli předtím a dal si ranní sprchu, vyčistil si zuby a zabalil se do ručníku. Ke snídani jsem usedl pak jenom omotán frot'ákem, vrchní sestru jsem neměl v oblibě a tak jsem jí chtěl dělat naschvály, stejně jako jsem je dělal staničnímu. Jak jsem byl zakryt u stolu spoluhodovníky, tak nebylo vidět, že jsem pouze v ručníku, ale když mi vrchní sestra podávala kafe, všimla si toho a otá-zala se mne:

„Proč jste nahoře obnažen?“

„Chcete víc?“ vstal jsem a ručník se mi uvolnil a sklouzl na zem. Povstal jsem a byl jsem nahý.

Ledva to sestra viděla, pohoršenež křikla:

„Ihned se jděte obléknout!“

„A to jako proč?“ otázal jsem se drže já, krouže nacvičenými pohyby ranní močí poloztopořeným pyjem jak letoun před přistáním nad letištní plochou.

„Pohoršujete tady! Jestli se nemýlím, tak jste prý dělal podobné potíže i soudruhovi staničnímu Boučkovi z diagnostického oddělení.“

„Přesně tak. To si pamatuju. A ještě si pamatuju, že mi taky říkal, že pohoršuju, ale Wohnutá musela přiznat, že to tak není. Tenkrát mi na přirození dokonce plivnul, to mu do konce života nezapomenu.“

„Tak tady tedy pohoršovat nebudete, když jste nepohoršoval tam - podle vašich slov, tak zde to provádět nebudete, to nepřipustím! Ihned se oblékněte! A zapište si za uši, že tohle všechno se objeví do písmene ve vaší kartě.“

„Klidně, třeba i s obrázky. Inu, tedy se obléknu.“

Pohupuje se v kolenou, opsal jsem ještě pár kružnic údem, který sestře, jak říkala, tak vadil, přestože se mi zdálo, že z něj nemůže odtrhnout oči, nechal ho jemně zklidňujícím visem plesknout o stehna, zdvihl jsem ze země ručník a ovázal si ho kolem pasu s otázkou:

„Stačí vám to?“

„Oblékněte se normálně do civilního šatu, nebudete tady chodit jenom v ručníku. Tedy alespoň na tomto pavilonu to nestrpím, jsem zde vrchní sestra a přikazuji vám, abyste se ihned oblékl, nebo budete dva dny bez jídla.“

„To si už člověk nemůže dělat co chce. Já si prostě myslím, že jsem oblečenej, když jsem v ručníku, ale když si to vy nemyslíte, tak tedy já se odporučím a zříkám se na dobu těch dvou dnů jídla. Stejně je šlichta, jakou by ani prase nežralo.“

„Jak chcete, je to vaše volba, klidně si tu chod'te jen tak v ručníku, ale počítejte s tím, jídlo dostanete až ve čtvrtek. Myslím, že vás to brzy přejde.“

Já jsem se však nedal a po celé dva dny jsem nic nesnědl a chodil jsem buď nahý nebo v ručníku. Když nadešel čtvrtek, byl jsem stále bezmála nahý. Když to viděla vrchní sestra, pravila:

„Á, náš buřič, stále ho to nepřešlo. Dopřejte mu léčbu elektrošokem!“

Násilím přese mne zřízenci přehodili bílý plášť a odvedli mne pryč z pavilonu na jiné oddělení, kde probíhala léčba elektrošoky. Vrchní sestra šla jako můj doprovod. Než jsem zmizel za dveřmi, na nichž byly nápisy „Nevstupovat“ a podobně, pravila vrchní sestra muži, který mne přijímal:

„A nešetřete ho, pořádně mu to nandejte.“

Musím přiznat, že toho dne mne opravdu porazila. Nevydržel jsem elektrošoky a byl jsem zcela vyřízený. Zpátky na pavilon mne museli nést na nosítkách.

Dva dny jsem ležel v mrákotách na lůžku, Olda měl o mne strach. Když jsem se konečně plně probudil do života, sdělil mi, že jsem málem umřel. Prý mi dali tolik elektrošoků a v takové síle, že by to nemohl snad nikdo přežít. Začalo se mi říkat Velkej frajer - tedy aspoň Olda mi tak říkal s ještě jedením mužem, jmenujícím se Abdul Hasan Aziz, dalším cizincem, již dlouho žijícím v naší zemi. Ten byl zde na oddělení kvůli mlčenlivosti, vůbec nic už léta nepromluvil. V poslední době se ale jeho zdravotní stav nepatrně zlepšil a on počal v naší řeči říkat jednoduché věty. Byl na druhém mužském pokoji a já jsem ho často nevidal, pouze u jídla, neboť se stranil všech. Však vždy, když mne teď potkal, tak mi říkal:

„Velkej flajel, Velkej flajel.“

Nic víc ani nic víc neřekl, pak pouze mlčel. Jeho výslovnost byla pochopitelně dost netradiční, vzhledem k jeho arabskému původu. Někdy jsem se s ním pomalu bavil a jeho možnosti komunikace se rozrůstaly a on byl za tři měsíce propuštěn, neboť se zcela uzdravil. Já jsem mu k zlepšení jeho stavu dopomohl svými častými rozhovory s ním.

*****

Jednoho rána se to stalo. Na pokoj místo Azíze přišel někdo, koho jsem vůbec nečekal. Byl to Charles Reed. Jeden cizinec střídal druhého. Jakmile jsem ho viděl za umělohmotným sklem našeho oddělení, radostně jsem běžel ke dveřím a bušil do nich. Charles se na mne pousmál a pak se ode mne s krátkým mávnutím odvrátil, byl volán k příjmu. Dostal za ošetřujícího lékaře také toho komouše Kulíška. Ten si ho vzal k sobě do úřadovny, tam pobýli nějakou dobu a poté Charles vyšel a byl zaveden na pokoj. Já jsem za ním ihned zašel, správně řečeno, již od dveří jsem ho následoval do jeho pokoje na Azízovo místo. Nemohl jsem s ním však hned navázat kontakt, neboť ho odvedli do koupelny, aby ho osprchovali, oholili a ostříhali mu vlasy. Udělali to a pak ho přivedli zpátky na pokoj. Během toho, co si Charles vybaloval své věci, tak já jsem s ním hned zapředel rozhovor.

„Co že jsi tady, Charlesi?“

„Odeslali sem z diagnostňáku mne, je to náhoda, že já šoupnut byl zrovna jak ty na pavilon pětadvacet. Jsem rád, že s tebou vidím po tak dlouhá doba. A jak se tobě dařit?“

Vylíčil jsem mu všechno, co se se mnou a nejen se mnou událo během uplynulých týdnů. On mne také krátce zpravil o tom, co se dělo na jeho oddělení, a než jsme se nadáli, nastala večerka. Ten večer - jako skoro vždy, měl službu Ludva Motýl, takže jsme se já, Charles, Olda a Ludva sešli v denní místnosti a já jsem pustil desku od Black Sabbath. Seděli jsme, já pokuřoval dýmku a ostatní, mimo Charlese, obyčejnou cigaretu. V tu chvíli jsem si znovu vzpomněl na Honzu Kulíška. Na ty chvíle, kdy jsme spolu sedávali takto jenom my. Znovu se mi před očima promítal ten nezapomenutelný okamžik, když Jenda ležel

v tratolišti vlastní krve, s podřezanými žilami, a jak z něho s posledním taktém písňě vyprchal zbytek jeho života. Dal jsem se do pláče nad těmi to vzpomínkami, které dlouho nenalézaly místo v mé mysli a všichni náhle zpozorněli. Přestali poslouchat hudbu a pohlédli na mne. Charles se mne otázel:

„Co se děje, přítel?“

„Ale,“ řekl jsem já, „vzpomněl jsem si na Honzu Kulíška a jeho smrt, to mne roztesknilo a rozplakalo.“

„Nemyslel na to, to už nevrátí. To stalo se a to nevrátí se zpátky. Jeho život nemohl žádná zachránit.“

„Kdo to byl ten Kulíšek?“ otázel se Ludva, „nebyl to ten chudák co se podřezal?“

Vypověděl jsem mu všechno o tom, jaký Honza byl a jak se choval a prostě všechno, i to, že přitom byl tak trochu komunista, a mnohé jiné. Uvedl jsem i okolnosti jeho smrti a znovu se mi vedraly slzy do očí. Řekl jsem mu i to, že to on mi ty desky odkázal po své smrti. Nikdo z personálu o tom nevěděl, že jsem si je vzal, o jeho pozůstalost se nikdo nestaral, skříňka s jeho věcmi byla vyklizena a neužitečné „krámy“ vyházeny. Tak by možná bývaly skončily i ty klenoty na černých drážkovaných kotoučích. Vypověděl jsem mu, jak jsme spolu sedávali stejně, jako jsme právě seděli my čtyři, a dlouho do noci poslouchali.

„Podle všeho, co mi tu vyprávíš, tak musel bejt Kulíšek senzační člověk.“

„To taky byl, byl skvělej a nenahraditelnej, i ve vaší přítomnosti se cítím dobře, ale není to takový, jaký to bylo v blízkosti Honzy Kulíška, ten byl neskutečnej. Toho však, jak řekl Charles, nikdo nenavrátil zpět mezi nás a taky ho nikdo z vás nenahradí.“

Až do pěti jsme seděli v denní místnosti a pak jsme odešli do svých pokojů, abychom se vyhnuli příchodu vrchní sestry. Ta nás nikdy nesměla přistihnout při našem nočním sezení, na to jsme si museli dávat pozor. Já jsem usnul ihned, ale Oldovi se spát nechtělo, a tak šel zpět do denní místnosti. Bylo půl šesté ráno a sestra měla přijít až za půl hodiny, měl ještě tak pětadvacet minut času. Pustil si desku, kterou jsem mu tam nechal a poslouchal ji. Tu stalo se něco nečekaného. V zámku zarachotil klíč a někdo odemykal. Olda vykoukl z denní místnosti. Myslel, že Ludva někam odskočil a vrací se, ale mýlil se, byla to vrchní sestra. Přišla o půl hodiny dřív. Rychle běžel ke gramofonu a vypnul muziku. Vsunul desku do obalu a schoval ji mezi desky, které tam byly a které patřily nemocnici. Jak se asi chudák Zappa cítil mezi ruskou hymnou, internacionálou a vojenskými pochody, to si nedovedu představit. Olda vypnul gramofon a zhasnul světlo. Vrchní sestra si našťěstí nepovšimla, že se v denní místnosti svítilo, a tak kolem místa, kde se skrýval vylekaný Olda, prošla bez povšimnutí a zamířila rovnou do sesterny. Jakmile za ní zapadly dveře, vyběhl Olda tiše a rychle ke svému pokoji. V tu chvíli se však dveře sesterny otevřely a vrchní sestra vyšla ven. Oldovi nezbyvalo nic jiného, než se schovat na záchod, neboť pokoj byl příliš daleko. Předstíral, že právě koná velkou potřebu, hlasitě si uříznul, spláchl záchod a pak vyšel z místnosti na chodbu. Vrchní sestru zvuky upoutaly a podívala se směrem k toaletě. Zrovna z ní vycházel Olda a bez váhání a bez známek strachu či polekanosti se vracel do svého pokoje. Modlil se přitom v duchu, aby si ho vrchní sestra nevšimla. Avšak nevyplnila se jeho tužba.

„Soudruhu Janku!“ vzkřikla za ním, „pojd'te sem!“

Olda měl obavy, ale nedávaje najevo strach, obrátil se a zamířil k vrchní sestře.

„Co si přejete, soudržko Housková,“ to „u“ vypustil naschvál, sestra si toho však asi nevšimla a pouze pravila:

„Co děláte na toaletě, když máte spát?“

„Víte, ono mne to tlačilo už před večerkou, ale nešlo to ven, a v noci se mi zdál sen o kálení a já jsem se málem s odpuštěním posral, a když jsem se probudil, už mi to lezlo z řiti, a tak jsem spěchal to vypustit. Už jsem ho bohužel spláchnul, jinak bych vám ho rád ukázal...“

„Děkuji za vysvětlení, to není třeba. Jděte na pokoj.“

Olda byl rád, že ho konečně propustila. Lehl na ústavní prostěradlo a usnul.

*****

Uplynulo několik měsíců a můj zdravotní stav se zlepšil a já jsem mohl na každý víkend odjet pryč, kam jsem chtěl. Hned při první propustce jsem navštívil Janu Kimovou, mou milovanou. Bydlela na Spořilově

v pronajatém bytě, jinak pocházela z Olomouce, ale zde již pěkných pár let pracovala a zde také bydlela. Když jsem zazvonil na její zvonek a ona otevřela dveře, podivila se, pozvala mne dovnitř a poté, co přede mne postavila šálek horkého voňavého čaje, pravila:

„Tak dlouho jsi se neukázal, kde jsi byl? Po tom, co jsi málem podpálil celý barák - o čemž jsem se s překvapením doslechla, jsem tě neviděla. Kam jsi se vypařil po tom svém činu?“

„Byl jsem stále tady ve městě, v Bohnicích.“

Pak jsem jí vypověděl všechno, co se stalo od té doby, kdy jsem byl umístěn do blázince. Nakonec jsem se jí optal toužebně:

„Co rozhodnutí tvé o tom, zdali se staneš mou milenkou, nezměnilo se?“

„Milý příteli, nezměnilo a nikdy se nezmění. Miluji tě jako přítele, ne však jako milence, pochop konečně ten rozdíl.“

„Nechápu nic. Někoho máš, že jo? Že máš nikoho jiného a nechceš mi o tom říct? Já tě strašně miluju a toužím po tobě a ty mi nedopřáváš také tolik lásky, kolik bych žádal.“

Byl jsem bláhový, že jsem si nevážil aspoň toho, co bylo, ač jsem pochopitelně chtěl víc. Netoužil jsem tím však po sexu a po milování, to ne, pouze jsem toužil po její přítomnosti a náklonnosti. Po tom, abych mohl být s ní a být jejím milencem, ne pouhým přítelem. Ona se mi to však snažila vysvětlit:

„Ty snad nechápeš, že i přátelství je něco, čeho by sis měl vážit. Nebo snad nemám pravdu?“

„Já chci být tvým milencem,“ řekl jsem a vypil rychle čaj. Opařil jsem si jazyk a hrdlo, ale nedal jsem to najevo a pokračoval jsem v řeči:

„Chci, abys byla mou milenkou, ale jak vidím, nikdy toho nedosáhnu.“

„Na jak dlouho jsi propuštěn?“ zavedla Jana řeč zcela jinam.

„Od pátku do neděle, ale neodbočuj od jádra naší řeči. Mojí milenkou se stát nechceš, máš určitě jiného, jenom mi to nechceš přiznat.“

Nechápal jsem, že mi to nechce říct, protože mi nechce ublížit, a to pro ni bylo v mém stavu to nejdůležitější, nechtěla mne zranit, ale já to nechápal. Byl jsem hloupý.

„Pochop, že já netoužím po sexu, jak si možná myslíš, ale já si jenom přeju být v tvé přítomnosti. Opravdu mi nemůžeš ji dávat ještě víc, než doposud?“

„Opravdu nemůžu. Víš, co řekl Miles Davisovi jeho otec: »Mohu ti dát jen svou lásku, nic víc ani nic méně.« Já jsem ti taky dala lásku - přátelskou, ne však mileneckou.“

„Nechci se s tebou již víc bavit! Odcházím! Sbohem!“

Odešel jsem a zamířil na nábřeží do svého bytu. Litoval jsem toho, jakým způsobem jsem odešel od Jany, ale lítost mi již nebyla nic platná. Napsal jsem jí omluvný dopis a ten poslal na její adresu.

Po dalších pět propustek jsem uváděl svůj byt do obytného stavu a chodil často za Janou, zbyl-li mi na to čas. Věděl jsem, že se do svého bytu jen zas tak brzy nenavrátím, a tak jsem s jeho úpravou nespíchal. Raději jsem vždy zašel k Janě, neboť to byla jediná osoba, která mne dokázala pochopit, a která mi mohla v mé situaci nějak pomoci. Můj zdravotní stav se zlepšil pouze velmi pomalu. Bral jsem vysokou dávku léků a mnoho druhů jich na mne lékaři vyzkoušeli, ale já jsem prostě asi nevyléčitelný - žádný prášek u mne nezabral natolik, aby hlasy úplně zmizely. S Janou jsem trávil mnoho času ve společném rozhovoru. Umoudřil jsem se a přestal jsem mluvit o nás dvou jako o milencích, vůbec jsem se o tom před ní nezmiňoval. Jana byla asi ráda, že jí to nepřipomínám, neboť jí velice trápilo to pomyšlení, že mi nemůže dát dostatek milenecké lásky, když její vztah ke mně není podložen patřičným horoucím zanícením. Dalo mi to velké přemáhání se umoudřit, ale i přesto jsem to dokázal a přestal jsem mluvit o věcech, jaké jsem říkal v prvním rozhovoru při našem prvním setkání po tolika měsících.

I další propustky jsem strávil tak, jako ty předešlé, buď jsem se snažil zlidštit svůj byt, což už bylo skoro hotové, nebo, a to častěji, jsem navštěvoval Janu. Byla to opravdu jediná osoba, za kterou jsem mohl jít v každé situaci, byla mi druhou matkou. Máma byla skutečně hodná, ale umřela, už když jsem chodil na základku, stejně rád jsem měl i dědu, ten taky zemřel, jak už jsem uvedl, v šedesátém devátém roce. Skutečně jsem ji miloval, nebylo to pouhé poblouznění, jak by se někteří mohli domnívat, avšak ti, kteří

někdy také byli zamilováni, ti by mi rozuměli v tom, co pro mne Jana Kimová znamenala. Byla to láska skutečná a nenahraditelná citem k jiné, stejně jako žádný z kamarádů nemohl zastoupit Honzu Kulíška, pouze, že neuvadla tak rychle kytice jeho žití. Láska to byla skutečně opravdová a nefalšovaná. Miloval jsem Janu velmi dlouho, už od svých dětských let. Byla starší než já, ne zas o tolik, ale asi o pět let. Znal jsem ji z místa, které nebudu uvádět, neboť zde nechci rozkrývat určité opravdové spojitosti. Pro mne to byla nejkrásnější žena, jakou jsem kdy znal. Zezačátku ve školních letech jsem jí pochopitelně vykal, neboť ona byla starší než já, byla dospělá. Pak jsme se více sblížili a počali jsme si tykat. I to pro mne něco znamenalo, neboť ne každému by to dovolila, mne měla za přítele a já si toho mnohdy v opojení lásky nevážil, v posledních měsících se však mé mínění změnilo a já jsem, jak jsem již uvedl, přestal s Janou mluvit o těchto věcech, protože jsem věděl, jak je pro ni náročné a jak se přičí jejímu o mne se strachujícímu srdci, aby mne odmítala. V poslední době jsem ji v tomto zcela pochopil. Byl jsem přesvědčen, že má zaručeně jiného, ale současně mnou hlodala naděje, že tomu tak není. Co byla pravda, toť otázka. Nemohl jsem skálopevně říci, že je zadána, když jsem ji ještě nikdy s jiným mužem neviděl. Neměl jsem právo tedy se ptát, zdali mne „podvádí“ s jiným mužem, zda s jiným ulehá na milenecké lože. Mohl bych jí tím ublížit, a to jsem osobě, kterou miluji, nechtěl udělat, neboť jsem si jí skutečně vážil jako nikoho jiného, a hlavně jsem ji neskutečně miloval. Já vím, říkám zde dokola stále to samé, ale já se chci vyznat i papíru, na který toto všechno zapisuji. Je to vlastně taková kronika jedné části mého života. Když vám tu nyní vyprávím svůj příběh, připadám si trochu jako Vaněk, mnohdy jsem na setkání s touto chodící kronikou vzpomínal, ale častěji v mém nitru spaluje mne žárem vzpomínka na Honzu Kulíška. Již tolikrát jsem ho tu chválit, ale já nemůžu mluvit proti němu, když nikdy nic zlého neudělal, to je snad logické, nebo snad ne? Nedokážu pošpinit památku tohoto dobrého muže. Vztek mnou cloumal, když jsem se od Charlese dozvěděl, že na diagnostickém oddělení z něj ostatní udělali po jeho smrti starého blázna. Žena s kadidelnicí tvrdila, že takhle nás d'ábel pohltní jednoho po druhém - stejně jako si vzal Kulíškův život, tak si vezme i náš. Z Jendy udělali toho nejhoršího parchanta a vyprávělo se o něm, že se zabil, jelikož provedl mnoho nepravostí a litoval jich, jiní říkali, že byl vždy pod vlivem drog a že hlasy a nálady přicházely v poblouznění z těchto látek. Já jsem však nevěřil babským tlachům, které se vždy roztrousí, když někdo v blázinci zemře.

II. Pokles na nulovou hranici

Vrchní sestra Housková byla žena s úzkými přísnými rty, zapadlýma jasnýma očima a s krátkými vlasy. Nikdy jsem ji neviděl v civilním šatu, vždy měla sesterské šaty a nosila i čapku s vlastnoručně vyšitým nápisem „Čest pracujícímu lidu“. Tím je o jejím politickém přesvědčení snad řečeno vše. Všechny ostatní sestry byly taky komunistky, buď opravdové, nebo se tak jen přetvařovaly, aby se Houskové zalíbily a udržely si zaměstnání. Kromě Ludvy Motýla všichni poslouchali ty věčné komoušské kecy. V sesterně bylo po celý den puštěné rádio a vždy, když jsme si šli pro léky, tak se mi hnusilo poslouchat ten slizuplný lezprdelnický popík, písničky o sovětských letcích a kosmonautech, či co to tam hráli, prokládané projevy údajných zástupců pracujícího lidu, kteří se skutečné práci dovedli šikovně vyhnout právě tím žvaněním o ní, ale musel jsem to přechkat a snažit se to nevnímat, jinak bych snad tu sesternu zblblil. Vrchní sestra nosila s sebou vždy kabelku z kůže, v níž měla ty nejdůležitější věci - rtěnku, zrcátko, klíče od všech místností jejího oddělení a podobně. Ve skutečnosti to byla malá tabatěrka na řemínku, který se věšel na krk. Měla ji již asi dlouho, protože byla již značně ošoupaná, nebylo na ní vůbec poznat, že je z kůže, vypadalo to spíš jako nepopsatelná látka s divnými ornamenty, vlnícími se jako voda pod splavem, či kroutícími se jako lapený had.

I nadále jsem dělal vrchní sestře naschvály a urážel jsem ji před svými spolupacienty. Oldovi a Charlesovi se moje chování zamlouvalo, ale ostatním zas tak ne. Byli již zvyklí na nadřazenost vrchní sestry a tak je nějaký troufálek neuchvátil, neboť si o Houskové mysleli, že je to ta nejlepší žena, jakou kdy ve svém životě poznali. Mně šla na nervy a s odpuštěním mne strašně srala, nedá se to jinak výstižněji pojmenovat.

Jednou jsem ji naštvál tím, že jsem do záchodu naházal asi tři role toaletního papíru, když jsem je předtím byl rozmotal. To sestra ještě přijala a já to musel vybrat před ní. Za dohledu Houskové jsem počal z mísy vyndávat papíry, již pěkně nasáklé močí a s přilepenými kousky včerejší večeře, prošlé zaživačím traktem až k výpusti. Najednou mne napadl čin pomsty. Vzal jsem hrst mokravého papíru a hodil ho hlavní sestře do obličejů. Kopla mne, servala si tuto nečekanou obličejovou ranní masku z tváře a naplnila vedlejší mísu svou snídaní. Za chvíli mne odvedli dva silní muži k dveřím, které jsem neměl v oblibě. Byl tam nápis „Elektrošoková léčba“. Vrchní sestra šla se mnou jako doprovod i dovnitř. Znovu do mne její pochopové pouštěli asi hodinu elektrošoky. Nakonec, když už jsem byl zcela vyřízený, s tím přestali a v mrákotách mne odnesli zpět na pavilon 25, kde mne jen tak hodili na lůžko a více se o mne nestarali. Viděli to Charles a hlavně Olda, který si toho všimnul jako první a Charlese o tom uvědomil. Mluvil jsem nesmyslné věci a nevnímal jsem okolí. Okolo očí jsem měl kůži zcela fialovou a mé tělo bylo celé zkroucené. Mlátil jsem kolem sebe rukama i nohama a řval do vzduchu nesmyslná hesla a sprostá přirovnání, patřící Houskové a nejen jí.

Teprve po týdnu jsem se probudil z mrákot. Celou tu dobu mne Charles s Oldu krmili a napájeli vodou. Jakmile viděli, neboť oba seděli po mém boku na mém lůžku, že jsem se probral z mrákot a že se dovolávám přátel, oddechli si a Charles pravil:

„Už jsme mysleli, že jsi death, jaks moh přežít too match elektrošoky, vždyť jsi tam byl dobrá hodina.“
 „Já vím,“ odpověděl jsem s námahou, „vím jak to probíhalo, vrchní sestra byla u toho, nešetřila mne, byl jsem opět poražen.“
 „A nechceš se na to provokování vysrat, nemá to žádnou cenu, jednou tě to zabije.“
 Již jsem neodpověděl, neboť jsem upadl v dlouhý, bezesný spánek.

Probudil jsem se až uprostřed noci. Olda ležel na svém lůžku, ale pozoroval mne. Charles spal na vedlejším pokoji. Když Olda viděl, že jsem se probudil, rozradostnil se a pravil:

„Konečně ses probral, příteli, nemohli jsme tě vůbec probudit, spal jsi, jako bys měl spavou nemoc.“
 „Cítím se ale dobře po tom dlouhém spánku,“ odpověděl jsem, „má noční Ludva?“
 „Má, proč se ptáš? Má ji skoro každé večer.“
 „Pojď se mnou,“ řekl jsem a vzal ze skříně kufr s elpíčkama. Zamířil jsem do denní místnosti, připravil tam desku a došel jsem pro Ludvu Motýla. Přivrávorat se i bdící Charles. Zase jsme si spolu sedli a poslouchali muziku. Tentokrát Jethro Tull, ty jsem na pětadvacítce ještě nepouštěl. Pustil jsem starší desku Aqualung, album, který jsem měl nejvíc v oblibě. Když jsme poslouchali ty Jethra, tak jsem si vzpomněl, jak jsme kdysi poslouchali s Kulíškem Stand Up, a jak jsem žasnul, když jsem viděl prvně vystupovat ty papírové postavičky z rozloženého obalu.

Myslel jsem si, že jsem zcela v pořádku, ale toho dne klesl můj stav na nulovou úroveň. To byl na dlouhou dobu poslední večer, kdy jsme společně poslouchali desky. Zase se u mne objevilo to, co se stalo po Kulíškově smrti. Uzavíral jsem se do sebe a přestal jsem vnímat okolní svět. Všem jsem se naprosto odcizil a hlasy se zesílily ještě více, než jak tomu bylo předtím. Dostavovaly se u mne i záchvaty vzteku, ale ty většinou pouze tehdy, když jsem byl někým vyrušen ze své samoty a uzavřenosti. V tomto stavu jsem byl schopen zcela přestat vnímat okolní prostředí a uvědomovat si jenom sebe a své myšlenky, které většinou nebyly dobré, právě naopak, byly černé a temné jak povídky Edgara Allana Poea.

Jednoho dne jsem se pod tlakem hlasů, utvrzujících mne v mé nicotnosti a zbytečnosti, rozhodl k tomu dlouho zvažovanému činu. Při propustce jsem seděl ve svém bytě a přemýšlel jsem nad životem, jeho smyslem a svou budoucností. Měl jsem nutkavou náladu zabít se, ukončit to utrpení a nejistotu na tomto světě, a tak jsem také udělal, podřezal jsem si žíly. Tu jsem ale poznal, že smrt je ještě beznadějnější. Tu se pojednou zjevila Jana, má milovaná. Byla skutečná, nebo pouhý přelud, poslední zhmotnělá myšlenka před odchodem bez návratu? To jsem si sám nedovedl a ani netoužil vysvětlit. Přišla ke mně však opravdu, zrovna v tu dobu, kdy jsem se podřezal. Nechal jsem předtím možná v podvědomé předtuše čehosi ne-

předvídaného otevřené dveře, a tak se snadno dostala do bytu, když předtím nikdo nereagoval na zvonění, a vstoupila do koupelny. Uviděla mne, jak se válím v tratolišti krve, a jakmile jsem ji já ušel jako vílu v oblacích páry, natáhl jsem k ní zkrvavené ruce. V jedné jsem svíral vizitku mé psycholožky, s kterou jsem měl úmluvu, že jí nejprve zavolám, když se budu někdy chtít zabít. Nedodržel jsem slib, učinil jsem to, aniž jsem ji o tom uvědomil. Jana mi podvázala rány, vzala zkrvavenou vizitku, zvedla telefon, zavolala z něj a vše jí vypověděla. Pokoušela se zastavit krvácení, ale i přes stažení jsem dále ztrável životadárnou rudou tekutinu. Když jsem ji tak viděl, jak se nade mnou sklání a jaký má o mne strach - bylo to vidět na očích, tak jsem se pousmál a řekl jsem:

„Zemřu jako Honza Kulíšek.“

„Ale prosím tě, zmlkni,“ chlácholila mne a ještě silněji mi utáhla obvazy nad ranami. Za čtvrt hodiny pro mne přijela záchranka. Rozloučil jsem se v mrákotách z nedostatku krve s Janou, která plakala. Nezeptal jsem se jí, proč pláče, a nadále jsem se jen usmíval. Pak jsem upadl do bezvědomí, sanitáři mne naložili a odvezli. Jana vzala klíče od bytu, které jsem nechal viset na háčku v předsíni, napsala mi za dveře vzkaz, že je má u sebe, kdybych náhodou chtěl jít později do svého bytu. Sama však dobře věděla, že po tom, co jsem si udělal, mne jen zas tak brzy neuvidí. Přesto ten vzkaz zastrčila na viditelné místo za futro a odejela do svého bytu na Spořilově a celou cestu na mne myslela. Přemýšlela nad tím, jestli se ještě stále domnívám, že má jiného, ač skutečností bylo, že milence skutečně neměla, ale já si namlouval, že ano. Nedávala mi mileneckou lásku z toho důvodu, že by ji chovala k někomu jinému, ale pouze z toho důvodu, že mne nedovedla přijmout za milence, leč ctíla mne jako důvěrného přítele.

Za nějakou dobu mne přivezli do nemocnice, když předtím se cestou v sanitce pokoušeli udržet mne při životě. Když jsme dorazili až do Bohnic, dali mne na samotku na krizové lůžko. Museli mi darovat krev někoho jiného, byl jsem bezmála zcela vykrvácen. Když jsem byl uveden do lepšího stavu a mohl jsem vnímat okolí a reagovat na něj, zašla za mnou má psycholožka, které Jana volala, a již sdělila všechno, co se se mnou stalo. Přisedla si k mému lůžku a otázala se mne:

„Proč jste nedodržel naši úmluvu?“

„Já na ni v tu chvíli zcela zapomněl, bylo to silnější, mnohem silnější než moje vůle. Lituju však toho, že jsem vám nezavolal předem a že jsem vás asi zklamal. Že je to tak?“

„Ano, trochu jste mne zklamal, já myslela, že naše úmluva bude fungovat dle naší dohody. A kdo byla ta hodná žena, která zavolal na mé číslo a všechno mi řekla?“

„To byla Jana Kimová, žena, kterou miluju, víc se na ni už neptejte.“

„Proč?“

„Protože si to chci nechat pro sebe, všechno. Možná jednou přijde čas a já vám povím víc, ale ten ještě nenastal. Nyní jsem se ocitl na nulový úrovni a nedostanu se výš, nejde to, jsem zcela vyřízenej, nemám určitě možnost na uzdravení.“

„Ale co to říkáte? To není pravda. Váš zdravotní stav se sice lepší pomalu, ale úspěšně.“

„Vždyť jsem vám říkal, co se mi stalo po poslední elektrošokový léčbě.“

„Ano, to si uvědomuji, říkal jste, že se u vás mnohem víc objevily hlasy.“

„To ano, to jsou jenom hlasy, teď právě nevěřím, že jsou skutečný, vím, že je to jen pouhej klam. Jenomže když je zrovna slyším, tak jim věřím a podléhám. I to uzavírání se do sebe, to mne štve. Nevím, co s tím mám dělat.“

„Musíte věřit, že se to časemlepší.“

„Časem? Já nevěřím slovu časem, časem znamená pro mne nikdy! Slyšíte mne? Nikdy!!“

„Již s vámi dnes raději nebudu mluvit. Nashledanou,“ řekla závěrem a odešla.

Dva dny jsem ležel na krizovém lůžku na pavilonu 4 a pak jsem byl převezen zpátky na pětadvacítku za svými přáteli. Jejich přítomnost mi však nyní byla nepříjemná a ani jsem se s nimi nemohl bavit či poslouchat muziku. Na dlouhou dobu ustala naše společná sezení za nocích, kdy jsme se bavívali o všem možném, co nás napadlo, nebo jsme naopak byli zticha, nic nedělali a pouze relaxovali.

Na dva měsíce mi byly zakázány propustky, ale já jsem si z toho nic nedělal, raději, než se tahat až do centra města, jsem si zalezl do kouta a povídal si sám pro sebe. Skutečně jsem se ocitl na nulové hranici - tak jako tehdy jsem se nikdy necítil tak znechuceně a hnusně. Bylo mi ze všeho na zvracení. Holdoval jsem zcela samotě a uzavřenosti. Již jsem nevěřil, že se z toho kdy dostanu. Neměl jsem již v co věřit, než v to, že jednou zhynu a nikdo po mně nevzdechne, možná ani Jana. Jak jsem jí tenkrát křivdil, když jsem si toto myslel. Naštěstí se však o těchto mých myšlenkových pochodech nedozvěděla a nemohlo jí to ublížit.

Jednoho dne za mnou přišla. Seděl jsem na svém lůžku a přehraboval jsem se v kufru s deskami. Jedna mi tu chyběla - Zappa s Mothers Of The Invention. Nevěděl jsem, kde ta deska může být, ale jakmile jsem uviděl Janu, mé srdce se rozešťastnilo ale rozesmutnělo zároveň, neboť jsem hleděl na osobu, která mne nikdy nebude milovat, a moje starost o chybějící titul mne rázem opustila. Tou dobou jsem měl stále sklon k uzavírání se do sebe a měl jsem rád samotou. Janin příchod mne docela vylekal. Byla doba návštěv a ona přišla za mnou. Udělala si na mne čas, ač jsem věděl, že je pracovně dost zaměstnána - kde pracovala uvádět nebudu, to není nutné a již jsem zmiňoval, že to bude provždy třináctou komnatou.

„Ahoj, jak ti je?“ otázala se mne po příchodu.

Já jsem se schoulil do rohu postele a dívaje se mimo ní jsem řekl:

„Cítím se hrozně, má lásko.“

„A co se s tebou děje?“

„Toužím po tvé přítomnosti, ale když jí dosáhnu, tak se mi nakonec hnusí, já to nechápu! Proč se tak uzavírám do sebe?“

„Co to říkáš, ty že se uzavíráš do sebe?“

„Ano, strašně se uzavírám do sebe a toužím po samotě. A jak jsem již řekl, tvé přítomnosti si vážím, ale zároveň se mi hnusí, já to nedokážu pochopit.“

„Já také mnohé nechápu, tvé nynější chování se zcela změnilo. Na, tady máš klíče od svého bytu,“ podala mi opatrovaný svazek, který mi přinesla.

Vzal jsem od ní klíče, mrštil jsem je do kufru s deskami a ten jsem zavřel. Pak jsem se poprvé za tu dobu, co Jana přišla, podíval přímo do jejích očí a pravil jí:

„Miluji tě Jano a toužím po tobě i v týchle době, kdy se mi všichni okolo hnusí. Jsem na nulový hodnotě, pochop to, jsem úplně na dně, nevím, co si počít. Už když jsem se tenkrát podřezal ve svém bytě, taky jsem už byl takovej, jako teď, všechno se mi hnusilo a hlavně něčí přítomnost. Jsem ti přesto přese všechno vděčněj za to, že jsi sem zavolala a řekla, co jsem udělal.“

„To byla přátelská služba, o tom vůbec nemluv.“

„Já nechci mluvit o ničem, všechno se mi hnusí, pomoz mi, Jano, pomoz!“ dal jsem se do pláče.

Jana usedla na postel, vzala mou hlavu do dlaní a utírala mi slzy, já jsem plakal dál a pak, když jsem cítil její přítomnost, silně jsem ji uchopil za ruku a řekl jsem, že bych toužil po tom, aby byla celá má. Zároveň po otázce jsem se však zastavil a řekl jsem:

„Nevšímej si toho, já jsem to nechtěl říct. Myslíš snad, že to je skutečnost?“

„Já tě chápu v tvém chtíči, avšak...“

„Neodpovídej mi na tu otázku,“ přerušil jsem ji já, „znám na ni odpověď... a hlavně jsem ji vůbec nechtěl položit. Zapomeň na ni. Prosím tě o to, a jako syn Boží ti to prikazuji.“

„Co se to s tebou děje?“

„Mám úkol, musím spasit lidstvo před příchodem ďábla na zem a musím zabít všechny nevěrce a komunisty, jsem syn Boží, syn Boží...“

Dlouho jsem mluvil a když Jana poznala, že je to jeden z mých stavů, zavolal sestřičku. Ta mi dala injekci a já jsem hned usnul. Jana uložila kufr s deskami na skříň a pak se nade mnou sklonila. Po dobu celého mého spánku, který trval celé dvě hodiny, hladila mou hlavu a vískala mé vlasy, ač jsem je měl krátké. Měla mou hlavu v náručí a plakala, sejně jako já jsem plakal předtím. Když jsem se probudil, byla trochu veselejší. Když jsem ji viděl nad sebou, řekl jsem jí:

„Jak jsi milá, že tu se mnou zůstáváš, neopustila si mne ani po dobu mého spánku. Jsi tak hodná, ale já říkám, že se mi tvoje přítomnost nyní hnusí, ale to není tak hrozný, jako to, jak se mi hnusí přítomnost ostatních lidí mimo tebe. Tebe miluju a proto tě dokážu snést, ale ostatní ve své blízkosti nemůžu ani cítit. Přesto však promiň, chci být chvíli sám.“

Po této závěrečné větě jsem se opět stáhnul do kouta na lůžku. Jana se ke mně přiblížila, sejmula ze svého jak stonek rákosu tenkého prstu prsten, z krku si sundala řetízek, na ten prsten navlékla a pak mi toto připnula na krk. Nechápal jsem její počínání, ale ona mi je následně vysvětlila:

„Toto je slib, že jsi navždy můj přítel, a také ti tímto vyjevují, že nemám nikoho jiného, žádného milence a že nemám většího přítele, než jsi ty. Věříš mi?“

Stisknul jsem prívěšek v ruce, druhou ruku položil Janě na levý prs, touže se přiblížit tepu jejího srdce. Jana snesla ten - pro ní možná odvážný či nepřející dotyk, ba sama přiložila svoji dlaň na mou, dlící na její hrudi. Byl jsem nevýslovně šťasten a pravil jsem:

„Věřím ti, protože ti věřit chci a nevím ani, komu bych mohl věřit víc. Už ale končí doba návštěv, vrchní sestra již vypouští poslední opozdilý návštěvníky, měla bys taky jít.“

„Půjdu. A mám ještě někdy přijít?“

„Můžeš, rád tě uvidím, ač se mi, proti touze mého srdce, tvá přítomnost možná bude hnusit.“

Sklonila se nade mnou a dala mi přátelskou pusu na ústa. Ucítil jsem dotyk jejích rtů a vzrušil jsem se. Uchopil jsem ji silně za ruku a vydobyl si od ní ještě jednu letmou hubičku. Když už to nebyly žhavé polibky, tolikrát prožité s ní za nocí plných snů, spokojil jsem se alespoň s touto jejich erotiky prostou podobou. Vyšel jsem na chodbu a až ke dveřím jsem Janu doprovázel. Když pak zmizela za rohem, vrátil jsem do svého pokoje, kde jsem se schoulil na posteli. Pak jsem se po dlouhé době váhání zeptal Oldy:

„Hej ty, Oldo, nevíš, kde mám toho Zappu?“

„Jo,“ odpověděl Olda a vypověděl mi, proč musel tu desku zastrčit mezi ostatní. Ani jsem mu nepoděkoval a šel jsem desku hledat. Viděl jsem tam samé sračky, jenom jsem tam kupodivu našel maďarskou Omegu a taktéž maďarskou skupinu Locomotiv GT, které se u nás daly sehnat, a tak je sem asi omylem pořídili. Jelikož to byly dobré tituly, tak jsem si je naneurčito půjčil, vlastně by se dalo říct, že jsem ty vinyly ukradl. Vzal jsem si je společně s mým Frantíkem Zappů do svého kufru. Kulíšek tam tyhle desky neměl. Nikdo stejně nepozná, že zmizely, protože nikdo se nehrabe v těch titulech, co tady mají. Jenom o nějakém státním svátku vytáhnou ohranou českou nebo ruskou hymnu. Pak jsem se zachumlal do deky a ani jsem nevečeřel, neboť jsem usnul dlouhým, bezesným a ničím nerušeným spánkem.

Když byl ráno budíček, tak se stalo poprvé, že jsem ho zaspal, správně řečeno, bylo to poprvé, co mne někdo musel probudit. Učinil tak Olda, skláněl se nade mnou a usmíval se, já se však lekl jeho úsměvu a skryl jsem hlavu pod polštář. Nevyšel jsem k snídani a až teprve k obědu jsem opustil svůj pokoj - do té doby jsem byl schován pod polštářem. Oběd jsem si odnesl do pokoje a snědl jsem ho na lůžku, pak jsem talíř dal na vozík, na kterém se špinavé nádobí odváželo. Už dlouhou dobu jsem jedl odděleně od ostatních a později jsem byl přeložen na vlastní žádost na samotku, neboť jsem najednou nesnášel všechny lidi, kteří se mnou byli na pokoji. Charles, Olda a Ludva Motýl se se mnou pokoušeli mnohokrát navázat kontakt, ale já jsem byl nesvolný. Nesčetněkrát mne večer žádali, abych jim šel pustit něco z kufru, že jim to už chybí. Já však byl neoblomný.

Na lůžko místo mne přijali nějakého pacienta přeřazeného z diagnostického oddělení. Byl to muž mně neznámý, vysoký a taktéž široký. Měl dlouhé huňaté pejzy a černou kudrnatou kštici. Jmenoval se, jak jsem postřehl, Jiří Dudek, ale já jsem se o něho pochopitelně tou dobou moc nezajímal, maje nechuť k veškerému lidstvu. Když u nás byl asi týden, otázal se Oldy:

„Kdo je ten týpek, co je zalezlej na samotce a celej den nevyleze, a i jídlo si bere k sobě?“

„To bejval Velkej frajer. Dvakrát přežil elektrošoky, jaké by nepřežil nikdo. Ta druhá dávka ho ale takhle vyřídila. Nejsi doufám komunist?“

„No dovol, já je žeru asi jako Sněhurka olomoucký syřečky. Já jsem odkojenej bigbítem, a ne nějakou posranou internacionálou.“

„Tak to ti mohu říci, že jsme tady s Velkým frajerem, často doplnění nočním sestřákem Ludvou Motýlem a nedávno taky Charlesem Reedem, poslouchali společně elpíčka rockovejch kapel, ale teď už je několik tejdnu v takovýmhle stavu. Víš vůbec, že to je Rychloprstěj ze Slepýho psa? Stahuje se do sebe a vyhýbá se lidem. Jedinej člověk, s kterým může mluvit, je ta mladá žena, která za nim chodí. Postřehl jsem, že se jmenuje Jana, ale jak dá, to však nevím. Náš Blázen beze jména, jak se mi při příchodu představil, ji miluje a ona jeho asi taky. Chodí za ním pravidelně o návštěvních dnech, což je ve středu a přes víkend.“

„Tady se nesmí na víkend na propustky?“

„Může, ale jemu to na dva měsíce zakázali, protože se pokusil o sebevraždu, podřezal se, chudák. Lituju ho, byl to vždycky můj kámoš, ale teď nim nemůžu ani promluvit. Tím však naše kamarádství nekončí, i nadále je to můj největší přítel na tomhle oddělení.“

„Chudák. A co dělal, že dostal takovej elektrošokovej záhul, bylo to za nějakým léčebným účelem?“

„On si to vlastně vysloužil. Velkej frajer jsme mu začali říkat po tom, co se poprvý vrátil z elektrošoků a za dva dny se zotavil, ač jsme si mysleli, že zemře. Po druhéjch však byl v pohodě jenom chvilku, jenom jeden večer. Poslouchali jsme zrovna Aqualung, ale na druhéj den to všechno začalo.“

„A čím si to vysloužil?“

„No, byl tam odvedenej kvůli blbostem, poprvý kvůli tomu, že tady běhal jak ho Pánbůh stvořil, a podruhý, že po vrchní sestře Houskové hodil toaleták, nacucanej chcankama jak mořská houba solí.“

„A kvůli takovejmhle pitominám byl na elektrošoku?“ pokračoval v útku otázek Jirka.

„Přesně tak. Zdejší vrchní sestra je pěkná svině, víš, takže si na ni dávej bacha a vezmi si výstrahu z toho, jak vypadá Velkej frajer po nadměrnejch elektrošokách. Mohl bys tak vypadat i ty, pokud se budeš bouřit, jako to dělal on. Na diagnostáku nebyl staniční tak přísněj, tam mu na ptáka jenom flusnul, ale tady byl dva dny bez jídla a během těch tu běhal jenom v ručníku, a když tak byl oblečenej i třetí den, zavedla ho vrchní sestra na elektrošoky. Ty první, po kterejch se vzrátožil, nebyly asi tak hrozný, ale po těch druhéjch, jak říkám, byl v pohodě jenom chvíli, opravdu chvilíčku.“

„Já ho lituju, budu si dávat pořádnýho majzla, radši hnít tady v klidu deset let, než skončit tak, jako Velkej frajer.“

„Některý mu začali říkat Velkej poraženec, ale já mu pořád říkám Velkej frajer, protože jeho pravý jméno neznám. Pro mne to vždycky bude ten Velkej frajer Rychloprstěj, jakým byl vždycky. Doufám, že se všechno vrátí do normálu a on zase bude schopnej s náma komunikovat a bude to jako za starejch zlatejch časů, kdy jsme sjížděli vinyly.“

„Tak rád bych si zaposlouchal s váma, já taky mám rád rockovou muziku. Nejen jako fanda, ale taky sám hraju - jsem bubeník.“

„Tak to si budeš muset nějakou dobu počkat. Nevidíš snad, jak Rychloprstěj vypadá?“

„Vidím a vypadat bych tak skutečně nechtěl, je to strašnej chudák, úplná troska, já ho prostě lituju.“

„Lítost tady není nic platná.“

„A co činy?“ tázal se dále Jirka Dudek.

„Činy taky nepomůžou, tady pomůžou jen prášky a čas.“

Víc spolu nepromluvili, neboť vrchní sestra již hlaholila, že je večere. Po večeri se již Dudek nedal s Oldou do řeči, jak Olda předpokládal, Jirka místo toho zalezl do peřin a usnul.

Uplynula nějaká doba a mně byly dovoleny opět propustky, ač můj ošetřující lékař Kulísek věděl o tom všem, co se se mnou děje. Vůbec se o to nezajímal, pouze pozměnil léky a zvýšil po jejich neúčinnosti dávku. Propustky jsem trávil celé tři dny zavřený ve svém bytě, ani Janu jsem nechodil navštěvovat. Ta mi zůstala věrná a chodila za mnou ona sama. Každou středu přišla na návštěvu a často za mnou chodila také do mého bytu na nábřeží, když jsem tam byl na víkendové propustce. Ač mi její přítomnost byla nepřijemná, přesto jsem cítil při její blízkosti něco, co jsem ještě nikdy nezažil. Zvláštní pocit, který nedovedu popsat a nijak ho nazvat. Byl to pocit zcela nový a nepoznaný snad nikým jiným než mnou samotným. To, že s ní jsem se dokázal bavit a že její přítomnost mi nevadila tolik, jako společnost ostatních, bylo asi tím, že jsem k ní cítil ten cit, prostou, čistou a poctivou nefalšovanou lásku, jakou jsem ještě nepocíťoval k žádné ženě či dívce. Vždyť kolik let ji marně miluji, již od dětských let. Na přelomu čtrnáctky a patnáct-

ky jsem se do ní zamiloval a tenkrát, když u mne byla při páté propustce, jsem byl již o pěkných pár roků starší.

„Tak se tedy rozloučíme, když už musíš jít,“ řekla závěrem našeho rozhovoru.

„Musím, Jano, ač bych s tebou chtěl ještě zůstat. Těším se na středu, kdy za mnou zase přijdeš. Jsi opravdu jediná osoba, kterou nyní kolem sebe snesu. Nechápu to, proč se mi ostatní tak hnusí.“

„Vypadáš už ale líp, než jak jsi vypadal před měsícem, to jsi byl na tom mnohem hůř.“

„To se ti zdá, jen v tvé přítomnosti se cítím dobře, jinak to nestojí za nic a jsem takovej, jakýho mne znáš od těch prokletejch elektrošoků. Už nikdy ze mne nebude Velkej frajer, to je marný.“

„Ale nemluv tak. Jednou se zase vrátíš do normálu. Věř tomu!“

„Já nevěřím ničemu a v nic, je to marný, má lásko. Tak jdeme, opravdu musím jít, abych nepřišel pozdě, to by bylo se mnou špatný.“

Zamknul jsem byt a před barákem jsem se s Janou rozloučil. Ona jela domů, já vlastně také, ač můj nový domov bych nikomu nepřál. Jakmile jsem ji opustil, udělalo se mi zase špatně. Nechtěl jsem jet hromadnou dopravou, bylo tam na mne moc lidí, ale musel jsem, pěšky by to trvalo moc dlouho. Dorazil jsem do Bohnic právě v určený čas, možná to bylo dokonce o nějakou minutu dříve, už přesně nevím. Ani jsem nepozdravil vrchní sestru a zamířil jsem do svého pokoje, na svou samotku. Tam jsem sebou hodil na kovovou, nabílo natřenou postel, a leže na tomto ve všech pokojích stejném lůžku, hleděl jsem na Dudka, jak si mne s podivným výrazem ve tváři prohlíží přes plexisklo v dveřích. Jakmile jsem uviděl, že jsem středem něčího zájmu, přišel na mne zase záchvat vzteku a skočil jsem po něm. Narazil jsem na umělohmotné sklo a padl na zem. Pak jsem dveře otevřel a vrhl se na Jirku. Škrtil jsem ho a teprve za nějakou dobu se napadený Dudek dovolal pomoci, když se mu nakrátko podařilo vymanit se z mého sevření. Sestra mi dala injekci a já ihned usnul umělým spánkem beze snů.

Zatímco jsem spal, zeptal se Jirka Oldy, je-li u mne normální, že dostávám takové záchvaty vzteku. Olda upřímně odpověděl:

„Je to tak, dostává tyhle záchvaty, když ho někdo vyruší z jeho samoty, nebo ho nějak jinak pobouří. Neměl sis ho prohlížet tím svým zkoumavým zrakem, to ho asi dohnalo k jeho činu.“

„Dík za poučení, ode dneška na něj už nepohlídnou.“

„Nezáleží na tom, že se na něj nebudeš dívat, záleží na tom, jakým zrakem a s jakým výrazem, na to si dávej pozor. Fakt je, že se na něj taky poslední dobou vůbec nedívám a nemluvím s ním, nechci mu nějak ublížit. Ale i když se s ním pokouším hodit řeč, on neodpovídá. Ona je jediná, která s ním dokáže rozmlouvat, ta Jana s ním činí naprostý zázraky, ale jenom v její přítomnosti. Kdykoliv odejde, je to s chudákem Velkým frajerem špatný, jako vždycky. Kdyby tu tak mohla bejt ta Jana pořád,“ posteskl si Olda závěrem.

„A zkoušel jsi někdy mluvit s ním v její přítomnosti?“

„Pokusil jsem se o to, ale jakmile to viděl, stáh se do kouta a sklopil zrak. Když jsem se pokoušel s ním navázat kontakt, nereagoval, nakonec mne ta Jana požádala, abych odešel, tak jsem ji raděj poslechl.“

„Takže jsi zkoušel různé způsoby?“

„Zkoušel jsem skoro všechno, a taky po mně proto vyjel a taky mne škrtil. Je to s ním špatný, ani s doktorem nemluví, jenom s ní. Naposledy jsem od něj slyšel už před dávno jednou otázkou.“

„A jakou?“

„Ptal se, kde má jeden vinyl Zappy.“

„A řeks mu to?“

„Samozřejmě že jo, proč bych mu to neřek, když jsem ho já sám měl naposledy v ruce. To byly jediná slova, který jsem od něj slyšel v poslední době. A to je již několik měsíců, od té doby se mnou nepromluvil ani slovo.“

„A opravdu s nikým tady nemluví?“

„Ne, ani se sestřičkama, ani s vrchní, ani s Ludvou Motýlem, ani s Charlesem, prostě s nikým.“

„Kéž by se už náš Velkej frajer vrátil do normálu,“ povzdychl si Jirka.

A jeho modlitba byla vyslyšena. Jana mne každou středu a každý víkend navštěvovala a naučila mne postupně znovu kontaktovat s ostatními lidmi. Zotavoval jsem se docela obstojně a všichni mí přátelé měli radost, že z nulové hodnoty šplhám výš a výš. Dolezl jsem ale jenom tak na deset procent původní relativní pohody, víc už to nešlo. Už navždy jsem zůstal jaksi smutný a neveselý. Hlasy jsem počal slyšet méně často, našeptávaly mi pořád to samé. Všechny kolem ale potěšila alespoň ta malá změna v mém chování. Jen všem sestřičkám, tomu rudoprávnickovi Kulískovi a vrchní sestře Houskové to bylo ukradené, vůbec se o mne nezajímali. Kulísek mi ani nezmenšil dávku prášků, nechal ji takovou, jaká byla. Mně to bylo jedno, protože jsem věděl, že k uzdravení mi pomohlo něco úplně jiného - snaha přátel a hlavně mé milované Jany. Dokonce znovu nastala ta noc a já jsem sám přišel s návrhem, abychom si pustili nějaké elpíčko. Všichni byli mým návrhem uchvázeni. Ludva měl zrovna noční, a tak jsme si mohli poslouchat. Ledva všichni zaslechli mou větu, v očích se jim zaleskly krůpěje slaného dojetí. I Dudek slzel radostí, až se mnou pochopitelně tolik nesoucítil jako ti, kdož mne znali déle.

Takže jsme se zase já, Charles, Olda a Ludva sešli, abychom si společně něco pustili. Přivítali jsme do naší znovuzrozené party i Jirku Dudka, který byl také fanouškem rockové muziky. Já jsem moc nemluvil, rozprávěli spíš ostatní. Já jsem jen sem tam doplnil nějakou poznámku nebo odpověděl na otázku - nic víc, ani nic míň. Mluvil jsem méně než bylo zvyklé a tak i ostatní brzdili tok řeči a spíše na mne vysílali pohledy, které mluvily za všechna slova světa. Z Oldova pohledu jsem četl jako z otevřené knihy, jako by tam stálo napsáno „Náš Velkej frajer se nám vrátil v původní kráse a podobě, je to zase on“. Všechny pohledy mne obestíraly, jak když paprsky ranního slunce hladí ptáče prokřehlé po dešti. Nikdo se na mne nedíval se zlým úmyslem, všichni se ke mně chovali s úctou, jako bych byl nějak významný muž. Já jsem oceňoval jejich postoj a také jsem jim to dával najevo. Pustil jsem tam Aqualung od Jethro Tull, protože to byla poslední deska, kterou jsem s nimi naposledy poslouchal. Když dohrála, dal jsem tam své oblíbené ZZ Top, desku Rio Grande Mud. Jak jsme se poddávali těm báječným tónům a rytmu, tak jsem přemýšlel, jestli by nebylo možné se nějak domluvit s Ludvou, zda by na noční službu nemohla přijít někdy Jana za námi, aby s námi také poslouchala. Chvilí jsem se zdráhal, než jsem se ho na to zeptal.

„Zítřka mám noční,“ odpověděl, „a zítřka jsou taky návštěvy, to by ses mohl s tou svou domluvit, já proti tomu nic nemám. Musí ale vypadnou těsně před tím, než přijde Housková, je ti to jasný.“

„Je mi to jasný,“ odpověděl jsem se štěstím v srdci a doufal jsem, že Jana bude s naším společným sezením souhlasit.

Noc uplynula rychle, ale o to pomaleji trvala ta doba, než začaly návštěvní hodiny. Nakonec se ta chvíle přiblížila a já čekal na Janu. Přišla o hodinu později, než bylo obvyklé. Svůj pozdní příchod mi vysvětlila tím, že se nečekaně musela déle zdržet v zaměstnání. Pak, když jsme si spolu chvíli povídali, jsem jí navrhl, jestli by dneska na noční přišla s námi posedět. Na dlouhou dobu se zamyslela, rozpačitě mlčela a nakonec řekla:

„Drahý, samozřejmě že se sem dostavím. A v kolik hodin by to mělo být?“

„V devět večer.“

„Můžeš se mnou počítat, přinesu nějaké pití.“

„Přines něco ostrýho, bude to rocková noc.“

„Přinesu, počítej s tím.“

„Tak tedy v devět tě bude čekat Ludva Motýl u hlavních dveří tohohle pavilonu a pak tě zavede za mnou.“

„Ano, rozumím. Spolehni se, v devět večer u vchodu.“

Ještě dlouho jsme si povídali, než skončila doba návštěv a Jana musela odejít. Toho dne jsem však nebyl jejím odchodem tak ovlivněn na náladě, neboť jsem doufal, že ji ještě večer uvidím. Pak jsem se skrčil na svém lůžku na samotce, kde jsem ještě pořád pobýval, a přemýšlel jsem o tom, že nás snad nikdo nepřistihne při tom, co v noci budeme dělat, a že nikdo nenachytá Janu, že je tu v době, kdy nejsou návštěvy.

Jana přišla o čtvrt hodiny dříve, než jsme měli smluveno. Chvilí přešlapovala za keřem u cesty, než se v sjednanou hodinu dostavil Ludva. Pozdravil se s ní, hned jí tykal. Ona to přijala a také mu tykala.

Vysvětlil jí po cestě, že na našem pavilonu si každý ze spřízněných duší tyká. Jana to přijala a řekla mu, že nyní je vlastně dobrovolným jakoby pacientem, když jde o své vůli mezi zdi chromyslince, takže bude taky všem pochopitelně tykat. Konečně se dostali až na naše oddělení. Ludva otevřel dveře a pustil Janu, pak je zavřel a následně ji vedl chodbou do denní místnosti. Tam jsme už čekali my a gramofon byl připravený k pouštění. Měl jsem tam nachystané Doors, ty jsme poslouchali s Honzou Kulíškem tu první noc, co mne zachránil před Skrčilem. Jakmile jsem ušel Janu ve dveřích, vyskočil jsem ze své židle a pozdravil jsem jí, opětovala můj pozdrav a pak kamarádsky pozdravila všechny ostatní tam sedící, tedy Oldu, Charlese a Jirku, a usedla na místo vedle mne. Zdvihl jsem se a pustil desku. Nejdříve to luplo, zašumělo, párkrát prasklo, ale hned se tam rozjela první písnička. Typické Manzarekovy Hammondy a nenahraditelný Morrisonův hlas doplňovala čistá kytara Robby Kriegla - prostě Dveře k poznání fascinujících světů. Jana s sebou přinesla pětilitrový demižón s vínem a nějakou pálenku. Měla toho hodně. Byl to den, kdy jsme se měli pořádně opít.

„Mám tu ještě něco,“ pravila poté, když jsme si každý přihnul z demižonu, „a to marihuanu, sice se to nesmí, ale já pro tebe, můj drahý, udělám všechno.“

„Ty máš trávu?“ otázal jsem se já, „dej mi trochu. Máš i papírky?“

„Vzala jsem jich hned pět balení, balit neumím, tak jich asi dost přijde nazmar.“

Vyjmul jsem jeden jak chmýří pampelišky lehký papírek a zručným, lety praxe vypracovaným pohybem, ubalil první cigaretu. Zapálil jsem ji takřka posvátně, prvně potáhl a dal ji kolovat jak nějaký šaman při tajném obřadu. Dlouho jsem marihuanu neměl, ač jsem ji doma pěstoval přes riziko postihu, snad i navzdory komunistům, a kouřil občas při poslechu dobré muziky u přátel i při některých koncertech. Charles si nedal, ten nekouřil ani cigarety, ani marihuanu. Jana jí přinesla docela hodně, ale nebyla to dávka zamýšlená jen pro potřebu jednoho, a tak za chvíli došla. Byli jsme pořádně pod vlivem omamného kouře a ještě k tomu jsme to prokládali alkoholem. Pili jsme slivovici, levnou whisky a víno. Asi půlku jsme toho vypili dřív, než udeřila jedna hodina po půlnoci. Měli jsme k dobru ještě čtyři hodiny a něco, vrchní sestra měla přijít až v šest. Byl jsem pořádně zdolaný marihuanou a alkoholem, ale dokázal jsem se držet na nohou. To Charles nemohl ani vstát, jak byl opilý - a to nečadil. Ten si kouření vynahradil pitím, lil jako žízivný velbloud na poušti, byl zcela namol, rozplýval se ve svém křesle blažeností. Ten večer jsme poslouchali nejprve jenom Doors, v tom kufru od nich bylo hodně desek. Osm řadových alb a pak ještě živák Absoluty Live. Byl to skvělý večer. Jana byla natolik zkouřená a opilá, že se se mnou dokonce skutečně líbala. Nebyly to pusy jak od mámy, ani polibky, jaké si dávají na letišti Husák s Brežněvem, byly to vzrušující přede hry s ochutnávkou tajných chutí a příslibem pokračování. Já jsem byl také tak opilý a zkouřený, že jsem s ní chtěl konečně souložit. Toho večera jsem u ní v oparu jakéhosi polovědomí dosáhl toho, čeho jsem od ní chtěl již dlouho.

Uplynulo jen několik hodin a všichni krátce usnuli. Jen náznakově jsem si uvědomoval, že jsem se Janou líbal a nakonec i s ní dokončil akt lásky, ona si to nejspíše nepamatovala, nic totiž neřikala. Ale asi to přitom vlastně předpokládala, ba možná sama očekávala a chtěla, ten použitý prezervativ, válící se mi u nohou, musela donést ona. Teď mi teprve došlo, že toho nevypila ani nevykouřila tolik, prostě jenom asi předstírala svůj stav, aby snáz završila rozehranou hru slastným matem. Do nálady se asi také dostala, ale rozhodně musela vědět lépe než já, co se vlastně děje. To ale byly mé domněnky, zda to byla opravdu tak, jsem se ostýchal jí zeptat. Zbývalo ještě pokořit poslední loky alkoholu, a tak jsem vyměnil desku a pil jsem dál. Zase jsem se opil, když jsem předtím byl již slabě vystřízlivěl, Jana toho přinesla opravdu hodně. Všichni se znova vrhli k hrdlům, i Ludva, ač si dal předsevzetí, že musí být čilý a svěží.

Přišla pátá hodina a tu se stalo něco, při čem jsme rázem vystřízlivěli. Ona ta naše opice nebyla ani tak z alkoholu, ale hlavně z té radosti a svobody, kterou jsme té noci prožívali, a já sám jsem byl doslova opilý láskou, došedší svého vrcholu spojením s tou, která mi dala předtím i své srdce. Leč již nebyl čas na romantiku, do zámku někdo zasunul klíč a s lomozem počal odemykat. Ludva, byv mírně podroušený, vykukl oknem ven a shledal, že vrchní sestra přichází dřív, nachlup stejně jako tehdy, když Olda musel narychlo ukrýt toho Zappu a předstírat dovedně, proč bdí. Všechno bylo zmařeno. Rychle nás o tom uvědo-

mil. Hned jsem vypnul gramofon, uklidil desku do kufru a ten schoval pod pohovku. I přesto, že jsem byl podroušený, jsem si uvědomoval, že Jana je ve velkém nebezpečí, a že v ohrožení jsme my všichni. Jana, která jediná z nás již nebyla opilá, rychle konala. Ludvu poslal na sesternu a půjčila si od něho klíče. Pak v denní místnosti zhasla a zavřela její dveře. Housková za sebou opět zamkla, vešla na oddělení a namířila si to kolem denní místnosti přímo do sesterny. Ludva, který byl ještě trochu mimo, předstíral, že netuší o její nečekané návštěvě a stavěl se, že polobdí u svého stolku. Teprve až když ho oslovila, se k ní otočil, drže se od ní co nejdále, neboť nechtěl, aby z něho cítila alkohol.

„Soudruhu Motýle, přišla jsem dřív, jelikož mám ještě nějaké vyřizování na čtvrtém pavilonu. Zdržím se jen krátce, pohlídáte mi tu zatím mé věci.“

„Ano, soudružko!“ odpověděl Ludva.

Když to Jana slyšela, nemusel již postupovat podle svého původního plánu, který byl založen na tom, že si potichu odemkne, až Housková zaleze do sesterny, a pak nenápadně zmizí, přičemž předtím vypůjčené klíče položí do chodby. Když slyšela, že vrchní sestra odejde na jiný pavilon, oddychla si. Housková pokračovala v hovoru s Ludvou.

„Odložím si ty věci do denní místnosti a pak ji raději zamknu.“

„Já to udělám,“ řekl Ludva, „ať se nenamáháte. Bude mi ctí posloužit dámě.“

„Inu dobrá, udělejte to, soudruhu, když jinak nedáte. My, ženy budovatelky a ochránkyně míru, však jsme dost silné, než abychom potřebovali žadonit o pomoc chlípných samců.“

Ludva otevřel dveře do denní místnosti, ani nerozsvítil a potmě se dral ke stolu.

„Proč si tam nerozsvítíte?“ otázala se sestra.

„To je v pořádku, já dobře vidím.“

Dal sestřiny věci na stůl a zamknul nás.

Vrchní sestra odešla v půl šesté, zdržela se tam tedy ještě poměrně dlouho. Ludva za tu dobu jakžtakž dovystřízlivěl a když sestra odešla, rychle odemknul denní místnost a otevřel okno, protože tam byl hrozný zápach. Pak nás všechny nahnal do svých pokojů. Já jsem se stačil naposledy obejmout s Janou, kterou Ludva poté obezřetně vyvedl před pavilon. Vzal jsem zpod pohovky svůj kufr a uložil ho do skříně na svém pokoji. Na jednu věc však Jana zapomněla, stejně všichni z nás během toho nečekaného ukončení večírku, nechala totiž ležet v koutě demižón s ještě trochou vína, a Ludva pro změnu udělal ve spěchu tu chybu, že opět denní místnost nezamkl. My jsme na pokojích ihned usnuli, i Ludvovi se chtělo spát, ale vydržel to až do té doby, kdy přišla sestra do služby.

„Vydejte mi mé věci, soudruhu Motýle!“ poručila Housková stroze Ludvovi. Až nyní si uvědomil, že nechal odemčeno. Vydal se ke dveřím a před vrchní sestrou předstíral, že je odemyká, pak vešel dovnitř a spatřil demižón, modlil se, aby sestra nevešla za ním dovnitř. Hodil na něj povlak z pohovky a pak vydal sestře její věci. Bylo jich nezvykle mnoho, ačkoliv jindy chodila nanejvýš s kabelkou, toho dne přišla s velkým kufrem a taškou na kolečkách. „Aha, tak to vypadá, že se naše sestřička rozešla se svým přítelem,“ blesklo Ludvovi hlavou, „proto ty kecy o panovačných samcích a samostatnosti samic.“

„Proč jste si ji nenechala rovnou v sesterně, soudružko Housková?“

„Prostě jsem si ji raději dala do denní místnosti, ještě byste mi tam v mé nepřítomnosti hrabal. A uklid'te tam, je tam strašný chlív.“

„Ano,“ odpověděl Ludva a dal se ihned do práce. Sestra mezitím byla nějakou chvíli v sesterně, nejprve si dala kávu a pak líčila před poloslepým zrcadlem svoji vyžilou tvář všelikou levnou kosmetikou. Leč kruhy pod očima, zvící zralých slivoní, se jí nedařilo přese všechnu snahu a vynaložené úsilí zamaskovat. Poté se vydala na pravidelnou obchůzku jednotlivých pokojů. Ludva nevěděl, co si počít z demižónem, a tak, když sestra byla zaneprázdněna tím, jak se pokoušela namalovat si na prdel ksicht, odnesl ho do koupelny a hodil přes něj ručníky. Pak ukázal sestře denní místnost uklizenou. Byla spokojená. Před půl sedmou přišla sestřička, která ten den měla ranní službu, a Ludva mohl odejít. Vystřídala ho mladá Slovenka, jmenující se Ludmila, a byla to hezká dívka. Její problém byl však v tom, že byla hrozně nafoukaná, ano, věděla, že je pěkná, a tak se také podle toho náležitě chovala.

V sedm třicet mne vzbudila zatlučením na dveře, ani se nenamáhala jít do pokoje a normálně mne vzbudit. Probudil jsem se tím boucháním a bolela mne ukrutně hlava. To bylo po té opici, kterou jsem si minulý večer navodil alkoholem, který nám Jana přinesla. Divil jsem se, že Jana toho dotáhla tolik, a že sehnala i marihuanu, nikdy jsem neviděl, že by ji kdy kouřila. Byl jsem snad blázen, že jsem jí tolik vykouřil, nikdy dřív jsem si nedával tak přes míru, abych byl zcela mimo. Vždycky jsem věděl, kolik mi stačí, abych byl v pohodě, kouřil jsem zejména, když jsem s přáteli poslouchal muziku. Ale je pravda, že tenkrát jsem s přáteli také poslouchal hudbu, takže si nemusím kouření marihuany nějak vyčítat, vyčítal jsem si pouze to, že jsem to tak přehnal. Nikdy jsem takové dávky neužíval, nebyl jsem takový, abych potřeboval být pořád zhulený, jako někteří mí bývalí přátelé, kteří marihuaně zcela propadli.

Druhého dne ráno jsem našel v koupelně ten demižón. Nevěděl jsem, co s ním dělat, a měl jsem obavy, že dřív nebo později se na něj přijde. Byl to takový ten demižón v proutěném koši, který ho těsně obepínal. Rozhodl jsem se, že až pojedu na propustku domů, že ho vezmu s sebou. Tak se také stalo a já jsem v pátek nenápadně vzal i ten nevelký demižón s uchy a vyhodil ho hned do prvního kontejneru, aby po nočním řádění nezbyla ani památka.

Ludva měl, krom jiného, pravidelně noční každou středu a já jsem se domluvil s Janou, že by proto mohla chodit v ty dny v devět k pavilonu a Ludva že by jí pouštěl dovnitř. Souhlasila s tím, ale já jsem jí zapřísahal, aby již nikdy nenesla s sebou pití a radši ani marihuanu. Já bych si dával pozor, ale nemohl jsem ručit za druhé, ti by se třeba zkouřili jak zvěř a mohl by z toho pak být problém.

Tak tedy každou středu sedávala naše parta v denní místnosti, spokojeně jsme tam poslouchali muziku, a pokud jsme něco kouřili, tak pouze tabák. Stále jsme se s Janou více a více sblížovali, a když jsem jí jednoho večera se odvážil optat, jestli si pamatuje, že jsme spolu souložili, řekla, že si nic takového nevybavuje, ale že jí to je jedno, neboť mne začíná milovat mileneckou láskou. Již to nebylo jen pouhé přátelství, ty společné středeční večery nás opravdu sblížily natolik, že jednou, kdy jsme v denní místnosti seděli jen my dva, mi řekla, že mne považuje za svého milence. Jakmile jsem to slyšel, dal jsem se do pláče radostí. Tato slova jsem od ní chtěl vždy slyšet a konečně jsem je zaslechl. Můj sen, který jsem uchovával a živil ve svém nitru již od pubertáckých let, se mi splnil a já jsem se po tolika letech stal milencem své vytoužené ženy, nedobytné Jany Kimové.

III. Můj zdravotní stav se lepší

Již jsme s Janou byli milenci dobrého půl roku a já stále byl na 25. pavilonu. Můj zdravotní stav se zlepšil, ale velmi pomalu. Ještě jsem nemohl odejít, ač bych chtěl, musel jsem být pod stálým dozorem sestřiček a lékařů. Kulísek se o mne vůbec nezajímal, pouze málokdy jsem ho viděl. V Bohnicích jsme se vážně nudili, neměli jsme tam co dělat, bylo to otravné. Dny se mi zdály strašně dlouhé a připadalo mi, že to vůbec neutíká. Bylo horké léto, čas prázdnin a dovolených, a já jsem stále byl zavřený v tom blázinci a připadal jsem si, že tam ještě více zešiluji. Mohl jsem však počítat s Janou a s její láskou, kterou mne obklopovala.

Jednoho dne se konal v Bohnicích hudební festival nazvaný Každý blázen není blázen. Vystupovali tam všechny možné skupiny, od těch, hrajících převzaté profláknuté kusy od Olympicu a jiných podobných kapel, přes jiné, hrající svojí vlastní hudbu, mnohdy ještě horší, než ty staré známé písně, až po opravdu kvalitní a originální muzikanty. Byl mezi nimi i Nový Slepý pes, byl sem pozván jako jedna z mnoha současných skupin, lačnicích po tom, aby si mohli zahrát před lidmi, ať jsou to třeba cvoci. Ale ta akce byla otevřená veřejnosti, takže přišlo i mnoho „normálních“ lidí. Vzpomněl jsem si na ty doby, kdy mi říkali Rychloprstěj a kdy jsem byl hlavou skupiny Slepý pes. Všechno se mi znovu promítalo před očima, znovu jsem prožíval, jak mne Michal prosí, zdali bychom nemohli přestat hrát rock, a jak jsem ho já odmítl, že buď budeme hrát to, co jsme hráli vždycky a co je nám vlastní, nebo že u kapely končím.

Vzpomněl jsem si, jak se Michal kvůli tomu naštvál a byl vlastně mým tichým nepřítelem, ač se mnou hrál i nadále ve skupině. Viděl jsem před sebou, jak jsem opustil Slepého psa a jak Michal všechny pohltit svou vizí o perspektivě skupiny s jazzem a jak všichni propadli této hudební parketě.

Jejich krátká část vystoupení, kterou jsem shlédl, byla úděsná. To když jsem někde hrál se starým Slepým psem ještě já, tak to byl jiný nářez, hrál jsem s kytarou za hlavou a rozezníval jsem její struny zuby, jak jsem viděl na fotkách s božským Jimym, běhal jsem po pódiu, poskakoval, dělal roznožky jako větrný mlýn Pete, a i ostatní členové se chovali, jako by je na pódiu posedl ďábel. To, co jsem zde teď viděl, to působilo, jako by kluci byli ve zkušebně, ozvučení byly hrozně, což o to, za to ani nemohli a stejně na tom byly ostatní kapely, ale to, jak hráli, se nedalo ustát. Když odehráli třetí písničku, vystoupil jsem na pódium a řekl jsem muzikantům, mluvě přitom do mikrofonu:

„Já jsem Rychloprstěj a vzývám svou zatracenou bývalou kapelu, aby hrála opět to, co jsme hráli! Co takhle si dát Slepého věstce? No tak Aleši, Vlád'o, Michale! Kam se poděla vaše dřívější zuřivost ve hraní? Dřív jste bejvali jiný. No tak, půjč mi kytaru, Rýho, a neodmlouvej!“

Můj nástupce mi nepřiliš ochotně půjčil kytaru a já jsem nasadil riff, kterým začínala písnička Slepý věstec. Všichni ostatní se chytli, až na druhého kytaristu. Aleš Duch i Vladimír Bíga hráli pořád obstojně a s nasazením, Michal mi připadal, jakoby se do toho nutil, ale rytmus a úder měl jako nikdo druhý. Zase jsme hráli jako dřív. Dohrávali jsme první písničku, kterou jsem zakončil sólem za hlavou a pak jsme spustili další. Na chvíli jsem si oživil vzpomínky na mou bývalou skupinu, ještě jsem si pamatoval všechno, co jsme kdysi hráli. Aby taky ne, vždyť to všechno byly moje skladby a texty. Měli jsme velký úspěch, všichni křičeli, hvízdali, povykovali, dávali nám najevo, že se jim to líbí neskonale víc, než předtím se je snažící zaujmout Nový Slepý pes. Pak jsem vzal opět do ruky mikrofon a promluvil jsem ke všem návštěvníkům koncertu:

„Tak takováhle byla tahle kapela kdysi, když jsem v ní byl ještě já, Rychloprstěj. Musel jsem ji však opustit, ale říkám vám, že se k ní vracím, ano, vracím se k Novému Slepému psu, kterej bude zase pouze Slepým psem. Pokud vy, mí bývalí spoluhráči, stojíte o to, abych se vrátil, zakřičte *ano*, a jestli se vám to přičí, tak klidně zařvěte své *ne*!“

Aleš a Vlád'a mocně vzkřikli „ano“ a obejmuli mne kolem ramenou, Michal zaraženě mlčel a ostatní dva kytaristi také.

„Proč jste se vůbec, Aleši a Vlád'o, nechali tenkrát zblbnout Michalem? Ten teď mlčí, nemá co říct, mlčí jako zařezanej, Rýha a ten druhej, kteří kapele kopali svým neumem hrob, ti taky mlčí. Znovu se chopím svého Gibsona SG a budu hrát se Slepým psem starý kousky. A vymyslím i nový písničky. Bude to, jako dřív.“

„Rychloprstěj,“ řekl Aleš, „je to vůbec možný, že ses vrátil? Já si myslel, že se už se spolu nikdy nesetkáme, když jsi nás opustil. Jsem rád, že tě znova vidím mezi náma.“

„Já taky,“ přidal se dojatě Vladimír.

„To si ale budeš muset najít nového bubeníka,“ řekl vítězoslavně Michal Vodička.

„To mne napadlo, že s náma už nebudeš chtít bejt. Když jsi dosáhl svého cíle, stala se z vás sračka, to musíš přiznat, lidi mnohem víc ocenili vystoupení se mnou. Že je to tak?!“ zařval jsem do mikrofonu. Masa posluchačů jedním hlasem odpověděla:

„Jo!“

Na pódium vyběhla i Jana a začala do druhého mikrofonu křičet:

„Ať žije znovuzrozený Slepý pes!“

A všichni pod námi křičeli s ní. Utišil jsem rozjařený dav pokynem ruky.

„Ještě vyzývám Jirku Dudka, vidím ho tam ve třetí řadě, ať se nyní chopí paliček. Já si zatím, Rýho, ponechám ještě chvíli tvoji kytaru a budu na ní hrát, souhlasíš?“

Rýha jen tupě zíral, neschopen odporu. Pak Michal, Rýha a ten druhý kytarista odešli z pódia a my se dali do hraní. Jirka měl opravdu cit pro hudbu, nikdy s námi nehrál, ale věděl, co má hrát, věděl to, jako by on byl ten starý Michal Vodička, Jirkovo srdce bilo pro naši hudbu a naše hudba byla v jeho srdci.

Odehráli jsme vystoupení určené Novému Slepému psu a přetáhli jsme ještě o půl hodiny, tak bouřlivé byly žádosti o přídavky. Schylovalo se již k večeru, když jsem se s Alešem a Vládou domlouval na tom, že příští víkend se sejdeme v naší staré zkušebně, dostal jsem totiž nečekaně svolení k propustkám. Souhlasili se mnou a já jsem pak promluvil s Jirkou, aby si svojí soustavu bubnů odvezl při propustce do naší zkušebny a tam aby ji nechal, neboť na ně stejně jinde nehraje. Členové Nového Slepého psa složili svoje nástroje a všichni, kromě Aleše a Vládi, odejeli pryč. Oba moji přátelé ze znovuzvzniklé skupiny se se mnou ještě domluvili na přesnou hodinu, kdy se sejdeme ve zkušebně, kterou jsme měli v protiatomovém krytu v suterénu jednoho baráku na Vinohradech. Byli jsme domluveni na čtvrtou a propustky byly od jedné hodiny. Měli jsme tedy dost času, aby si Jirka dovezl bubny taxíkem až ke zkušebně. Tam je rozestavil a já jsem si dojel pro kytaru a kombo - byl to Peavey, kterého jsem si nechal poslat z Německa. Díky tomu, že jsem ho před časem bezplatně půjčil i s kytarou a efekty jednomu z mých žáků, který měl jen starou španělu, tak nic z toho nebylo v bytě, když se kamarádil s ohněm. Měl jsem ještě podomácku vyrobené kvákadlo a booster - kreslič zvuku. Byla to samorobo výroba, takže to za nějak moc nestálo, ale ten booster měl lepší kreslení, než jaké se dalo nastavit rovnou na kombu, a proto jsem ho stále používal. U kvákadla se mi ale stále trhala tkanička, která rolovala osičkou potenciometru, kterým se ovládal ten typický Hendrixovský kvákavý zvuk, takže bylo obtížné ho používat a musel jsem si dávat pozor, abych ho v zápalu hry hned nepřerval. Booster jsem zase v zimě mnohokrát musel nahřívat teplotem, aby se vůbec na chladné podlaze rozchodil.

První zkouška proběhla bez obtíží, složil jsem před ní ještě novou písničku, text i hudbu a tak jsme si to hned vyzkoušeli. Skladba se jmenovala Poselství zavátého času. Byla se tam podívat i Jana, pozval jsem ji, aby si nás poslechla. Obdivovala, jak jsem v poslední době opět plně aktivní a jak mne spousta věcí baví. Opravdu jsem byl rád, že jsem zase zpět u Slepého psa. Jak jsem se dozvěděl, Michal, Jindřich Rýha a ten druhý kytarista si našli basáka s klávesákem a začali hrát zase svůj vysněný repertoár. Hráli to samé, jen v jiné sestavě. Jejich sláva se tím však nezveličila, právě naopak, nový baskytarista a klávesista stáli dá se říct za starou bačkoru, takže zase byli odkázáni na to, aby hráli v méně známých jazzových klubech. U slintavého dědka ale hráli stále i několikrát do týdne, byť hráli v novém složení a zejména pod novým názvem, neboť mým návratem a znovuzkříšením původního Slepého psa bylo nasnadě, že jméno kapely zůstane s jejím zakladatelem. Lidi na ně ale moc nechodili. Pokoušeli se sice i o staré ověřené jazzové písničky, ale hráli je tak nedobře, že se to ani nedalo poslouchat, o jejich vlastních textech a skladbách ani radši nemluví. To naše skupina se zase vrátila do bývalého normálu. Zase jsem muzice vdechl její bývalý styl a opět jsme hráli poctivý rock, neboť to byla muzika mojí krve. Vzal jsem si kytaru a kombo do Bohnic a vymýšlel jsem nové kousky a skládal nové texty. Zkomponoval jsem hodně písniček, a tak nebyla nouze o materiál pro budoucí koncerty. Šlo to jako po másle, jako na běžícím páse, každý druhý pátek jsme se scházeli s kapelou v plném počtu a já jsem pak po zkoušce jel za Janou, nebo, byla-li ve zkušebně s námi, tak jsem jel s ní do jejího či do mého bytu. Jednou o propustce jsem se rozhodl, že vyhovím její nabídce jet o víkendu společně s ní za jejími rodiči, aby se se mnou seznámili, a aby mne konečně neznali jenom z vypravování, kterým je Jana obšťastňovala, kdykoli u nich byla na návštěvě.

Jeli jsme do Olomouce vlakem a cesta nám rychle utíkala. Cestou jsem jedl obalovaný řízek s chlebem a Jana mlčky hleděla z okna. Byla zvyklá prohlížet si okolní krajinu, ač ji moc dobře znala, neboť často cestovala za rodiči vlakem, jelikož auto neměla a jezdit autobusem jí bylo nepříjemné. Člověk je tam nucen sedět na několika decimetrech čtverečních, protáhnout se leda tak při přesezení nebo řízené přestávce na vymočení, zatímco ve vlaku je cestující v rámci možností svým pánem - může hrát se spolucestujícími karty, projít se dle libosti po chodbičce, plivat do větru z okénka, užívat pohostinnost nečistých záchodků, z nichž je dírou, kterou se ztrácí tělesný odpad, vidět na rychle ubíhající pražce. Proto volila cestu vlakem, stejně jako já dávala tomuto dopravnímu prostředku přednost. Jirka nás tam sice mohl dovézt autem, ale nepřišlo mi vhodné ho tím obtěžovat, tak jsem jeho přátelskou nabídku odmítl. Měli jsme si toho v kupé s Janou stále tolik říkat.

Zakrátko po příjezdu do hanácké metropole jsem seznámil se s jejími rodiči. Byli to příjemní postarší lidé, usedlíci ve zdejší kraji. Její matka se jmenovala Irena a byla to na první pohled hodná paní, stejně jako její klidně působící manžel, Janin otec, pan Jan Kim.

„Vy jste tedy, pane..., ehm...“, obrátil se na mne a záhy se odmlčel ten hladce oholený muž v očekávání, že se mu představím, „ehm...“, tedy soudruhu, vy jste hochem naší milované dcérky Jany?“

„Ano, jsem jejím blízkým přítelem, a zdravím vás i vaši paní.“

„Tož, my vás také vítáme. A pojďte včel rychle dovnitř, za chvíli jdou v televizi zprávy a já je chcu vidět.“ Jana se zastyděla, že má otce i matku takové komunisty, protože sama komunistkou nebyla ani náhodou. Byli to oba opravdu věrné ovce rudého bratra, chtěli dobrovolně vidět zprávy, chtěli slyšet ty komoušské žvásty, nevadilo jim zírat na ty vepřové hlavy s vyčesanými kohouty a hubou plnou keců. Hned se mi vybavil jeden z vtípů o Husákovi, ale cítil jsem, že tady by se mu nikdo asi nesmál. Naklonil jsem se k Janě a špitnul:

„Víš, jak se pozná, kdy Husák lže?“

„To netuším“, špitla v odpověď, tušíc, že mám něco za lubem.

„No to je snadný, pozná se to podle brejlí.“

„Nepovídej, a jak?“

„Jednoduše. Když má brejle na nose - mluví pravdu. Když mu brejle leží na stole - mluví pravdu. Když si je přendává z ruky do ruky - mluví pravdu. Ale jak otevře hubu, lže jak když tiskne!“

„To je dobrý“, smála se Jana, zatímco tatík vyladoval obraz - asi aby si všiml, kde má Gusta ty brýle.

Co mne taky vytáčelo, bylo, že než zapnuli televizi, hrálo jim doma rádio a z toho se linuly tak odporně přislizlé melodie, že jsem měl co dělat, abych to nevypnul. Při znělce Televizních novin rádio konečně zmlklo a rodiče mé milované se nalepili na obrazovku a pozorně poslouchali tři čtvrtě hodiny ty komunistické povídačky. Teprve potom, co Pan Vajíčko dal najevo, že se školením národa je konec, si nás všimli a začali se o nás opět zajímat. Ptali se mne na všechno možné, jakou studuji školu, či v jaké továrně pracuji, a když zjistili, že jsem z blázince, povzdechl si ten prostý muž a řekl:

„To je to s vámi tak špatné, že musíte bít v blázinců?“

„Snad ti to nevadí, otče“, zeptala se Jana svého tatínka.

„Ale kdáž, pouze mne to udivuje, takový statný mládenec, ogar jak dubisko, a straní se práci.“

Dlouho jsme si povídali s jejími rodiči o všem možném, jen jsem se vyhýbal hovorům o politice, a raději i o hudbě - jejich parketou byla dechovka, a já jako rocker jsem k ní měl poněkud jiný vztah než oni. Jinak se ale dalo s oběma rozprávět docela příjemně a záživně - a to nejen proto, že byli krví mé z nejmilejších. Zůstal jsem u nich i přes noc a pak ještě jednu. Byl jsem tam až do neděle, kdy jsme zase jeli vlakem zpátky do Prahy. Cestou se mi stala podivná věc, střetl jsem se v úzké uličce s jedním chlápkem, ten se na mne zadíval a řekl:

„Vašku, je to možný, jsi to ty?“

„Jakej Vašek“, ohradil jsem se, „já vás vůbec neznám.“

„Ale jo, vždyť jsme starý kamarádi z vojny.“

„Já na vojně vůbec nebyl“, pokoušel jsem se vymluvit.

„Ale no tak, Vašku, vzpomeň si, já jsem Karel Vaďous, vzpomínáš si na mne?“

„Nechte mne bejt! A ty pracky pryč!“ vzkřikl jsem a odrazil dotěru stranou. Tu mne ten muž napadl, udeřil mne do břicha a vzal mi zručným hmatem z náprsní kapsy peněženku. Bylo to zrovna v zastávce, takže vyskočil ven a utíkal pryč. Naštěstí jsem se vůbec nemusel zabývat jeho stíháním, byla to jen peněženka, určená pro drobné nákupy. Měl jsem v ní asi tak dvacet korun, druhou jsem měl v kufru s deskami, který jsem vždy bral s sebou. V té jsem měl i všechny doklady a vyšší hotovost. Dorazil jsem do kupé, kde jsme seděli, a zpravil jsem o tom všem Janu. Ta mi řekla:

„Ten je na této trase známý, říkají mu Černá ruka, vždycky se dělá, že je s někým starý kamarád. Když mu ten dotyčný buď uvěří, nebo naopak se brání jeho vlezlosti, poleví každopádně vždy v ostražitosti a v tu ránu pak je okraden o všechno, co má u sebe. Mne se taky pokoušel obrat, ale nepodařilo se mu to. Za-

chránil mne jeden mladý muž, který poznal, že je to ten samý podvodník, který ho již jednou také oloupil, a tak si to s ním z fleku vyřídil. Ale jak vidím, tak otravovat nepřestal.“

V pořádku jsme dorazili do Prahy a bylo již právě na čas vydat se na cestu do Bohnic, neboť již bylo dost hodin, vlak měl pochopitelně zpoždění, ve zprávách to asi ale nebude, a do návratu z propustky nezbyvalo již moc času. Přišel jsem právě ve chvíli, kdy sestra vpouštěla Charlese, byl také na propustce, kterou využil k návštěvě svých známých v jihočeském Písku. Strávil u nich příjemný víkend a jen nerad se vydal zpátky do Bohnic pokračovat v navyklém běhu života za zdí tohoto ústavu. Já jsem také s přemáháním zazvonil u vstupu, ulehl bez večere na svůj pokoj a již netrpělivě čekal na středu a na dobu, kdy se zase shledám s Janou nejen přes den, ale také večer.

Když nastal večer dne středečního, ponechali ostatní samotné jen nás dva, jak tomu činili každý středeční večer od doby, kdy zjistili, že tím dávají prostor zamilovaným pro jejich rozprávky a hry. Pořád jsme si měli s Janou co povídat, stejně jako jsme si před těmi dlouhými měsíci mohli pořád o něčem povídat s Jendou Kulíškem. V ty večery jsem desky příliš nepouštěl, pouze když si to přála Jana, nechal jsem nějakou hrát a případně ji i vyměnil za další. Dělal jsem všechno, jen abych udělal Janě radost, opravdu mi na ní záleželo. Toho večera jsme poslouchali MC 5. Pustil jsem to co nejvíce nahlas, ale pak jsem musel dát volume doleva, neboť přišla sestra z vedlejšího oddělení a ptala se, co se to tady děje. Raději jsem tedy muziku ztlumil, než abych o desky přišel. Ta sestra z vedlejšího oddělení, které bylo o patro výš, byla hrozná mrcha. Jana se schovala na toaletu, aby sestra nepoznala, že není pacientem. Raději jsem před ní desky schoval, a když se mne ptala, co to bylo za randál, odpověděl jsem jí, že to hráli v rádiu.

„A to vám mám věřit, že tohle hráli v rádiu?“

„No doopravdy, hráli to v rádiu, na Vltavě, kterou jsem naladil.“

Sestra zapnula rádio a chvíli poslouchala. Byla tam naštěstí od poslední doby, co jsem poslouchal, navolena Vltava. Tam občas hráli dobrou muziku a v tu chvíli to byl opravdu dokonce nějaký rock. Když to sestra slyšela, ihned to přeladila na Prahu, kde zrovna vysílali přenos koncertu vojenské hudby. Nechala rádio zapnuté a odešla zpět hlídat na své oddělení. Hned jak za ní zapadly dveře, přeladil jsem zpět na Vltavu, protože Praha se fakt nedala poslouchat. Pak jsem rádio vypnul a nasadil jsem tam znovu vinyl MC5, tentokrát jsem už ale nepouštěl hlasitěji než obvykle. Dával jsem si pozor na to, aby mi nezabavili moje desky, to by byla pohroma, byla to vzácná sbírka, obsahující skoro všechny skupiny rockové, bluesové a undergroundové scény. Byl to objemný kufr, do něhož by se snad vešel celý člověk, kdyby se stočil do klubíčka. Opravdu byl tak velký a až po okraj byl naplněn vinyly. Mohly jich tam být takové dvě stovky. Za tu dobu, co jsem byl v Bohnicích, jsem je několikrát kompletně přehrál.

Ten večer, kdy jsme poslouchali MC5, byl na dlouhou dobu poslední večer s Janou, neboť následujícího dne onemocněla silnou angínou, ležela celé dny skolena bacilem na lůžku. Nebyla to záležitost pár dnů, leč několika měsíců, nemoc se jí poněkoličrát vrátila, vždy s větší silou a horšími příznaky. Měla omezené vycházky za účelem nejnútnejších nákupů, nemohla skoro vůbec ven, musela se držet v posteli. Když se její stav stále horšil, zakázal jí doktor vycházky zcela, a tak mne ani nemohla dlouho navštívit. Avšak vždy na víkendovou propustku jsem po zkoušce s kapelou za ní jel a pečoval o ni. Zůstávala v Praze, nebyla u svých rodičů, marodila zde v hlavním městě, aby mi byla alespoň tak nablízku. Nemohl jsem ji ani políbit na rty, neboť jsem měl strach, že od ní tu zlou nemoc chytну. Ne, že by mi to nějak vadilo, ale vzhledem k mému zdravotnímu stavu by tenkrát bylo nerozumné, onemocnět ještě angínou, když jsem potřeboval být zdravý a silný, jak pro boj s vlastní nemocí, tak pro práci ve skupině i starání se o Janu. Ta ani nemohla mluvit, byla zcela svázaná v možnostech komunikace tím, jak zhnisané a bolestivě naběhlé měla mandle. Jazyk jí pokrývala běložlutá mokvající hmota a chvíle nesnesitelného horka se u ní střídaly s okamžiky všudespalující zimy. Já jsem na ni mluvil, ona psala, nic jiného jí nezbyvalo. Velice jsem jí litoval, rád bych tu nemoc přebral na sebe...

*****

Slyším hlasy a vidím stíny, zrovna je pálení čarodějnic a na bohnické zahradě plane velký oheň. Slyším hlasy, kterak mi říkají:

„Skoč do toho ohně!“

„Zemři, nemáš smysl.“

„Dělej, vrhni se doň!“

„Jsi pouhá ubohá nula, nemáš právo žít!“

„Ty nicotníku beze jména, skonči už s tím!“

„Je na čase, je na čase...“

Obcháším kolem ohně a nakonec, když jsou plameny co nejžhavější, skáču do ohně a ležím tam, kam jsem byl tak neodbytně volán. Jako bych náhle všechno pozoroval z jiného těla vidím, jak mé skoro zuhelnatělé ostatky vyndávají z plamenů a vezou mne na první pomoc. Jedu na nosítkách dolů z kopce a náhle vidím Janinu tvář. Ta pak otevírá svá slastná ústa a ptá se:

„Jaké je vůbec tvé pravé jméno, Rychloprstej?“

Odovídám něco v tom smyslu, že jsem udělal hloupost, když jsem jí své jméno nikdy přes její naléhání neřekl, ale konec poslední věty jsem již vůbec nevnímал a z úst mi zaznělo: „...jmenuju se Petr Kajnar.“

Náhle se vše rozplývá a já se přesunuji zpět do svého těla a prožívám nesnesitelnou bolest. Nade mnou se mezi lékaři s rouškou přes ústa naklání skutečně i Jana, již z poloviny uzdravená. Dívám se na ní a říkám:

„Vždycky jsem tě miloval a lituju toho, že náš vztah jsem ukončil takhle smutně. Počítal jsem ale s tím, že to tak nějak musí dopadnout. Celou závěť jsem připsal tobě, ale hlavně lásko, moc tě prosím, opatruj desky. Buď při mně, lásko, tak jako i já budu navždy s tebou...“

„Jistě Petře!“

„Jak to, že znáš mé jméno?“

„Vždyť jsi mi ho před okamžikem řekl.“

Ani si to neuvědomuji, a už jsem po smrti...